

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

23

Ἡ Ἀστροπή ἔπιτίθεται

Τὸ Πλανητόπλοιο

ΜΕΣΑ σὴν κατασκότεινη νύχτα, μερικοὶ ἄντρες γλυστροῦν ἀθόρυβα καὶ ὑπουλα ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ ζώνουν τὸ μεγάλο ἀεροδρόμιο.

Εἶναι πέντε καί, ἂν τοὺς κύτταζε κανεὶς στὸ φῶς, θὰ ἔβλεπε ὅτι τὰ πρόσωπά τους εἶναι τραχειὰ καὶ ἄγρια, πρόσωπα δολοφόνων!

Στὰ χέρια τους κρατοῦν αὐτόματα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν ποὺ κουβαλάει ἕνα μικρὸ, ἀλλὰ βαρὺ κασόνι.

Φτάνουν κοντὰ στὰ συρματοπλέγματα ποὺ τριγυρίζουν τὸ ἀεροδρόμιο καὶ στα-

ματοῦν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θγάζει ἕνα κοντόχοντρο φαλίδι καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, κόβει τὰ συρματοπλέγματα σχηματίζοντας ἕνα στενὸ ἄνοιγμα.

— Ἀκοῦστε, λέει στοὺς ἄλλους. Ἡ δουλειὰ ποὺ μᾶς ἀνάθεσαν εἶναι εὐκολή. Θὰ τοποθετήσουμε τὰ δυναμίτη μέσα σ' ἕνα πλανητόπλοιο, ποὺ εἶναι τοποθετημένο στὸ κέντρο τοῦ ἀεροδρομίου, θὰ βάλουμε φωτιά στὸ φυτῆλι καὶ θὰ φύγουμε! Τὸ πλανητόπλοιο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσῃ αὐριο, γιὰ τὸν πλανήτη Κρόνο. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἀνέθεσε νὰ τὸ καταστρέψουμε δὲν τὸ θέλει αὐτό! Τί μᾶς ενδιαφέρει, ἄλλωστε, στὸ κά-

τω-κάτω; Μᾶς πλήρωσε καλά καὶ θὰ κάνουμε ὅπως μᾶς διέταξε! 'Ευπρόε!

Πενοῦν ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ εἶχε σχηματισθῇ στὰ συρματοπλέγματα καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ κέντρο τοῦ ἀεροδρομίου, ὅπου ξεχωρίζει εὐκόλα ἡ σιλουέττα ἑνὸς τεράστιου, μετάλλινου πλανητόπλοιου.

Τὰ κτίρια τοῦ ἀεροδρομίου εἶναι φωτισμένα, μὰ οἱ ἠλεκτρικοὶ γλόμπιοι δὲν μποροῦν νὰ φωτίσουν τὸ ἐκτεταμένο γήπεδο προσγειώσεως καὶ οἱ ὅπλοφόροι γλυστοῦν πρὸς τὸ πλανητόπλοιο ἀπατήρητοι.

Φτάνουν ἐκεῖ κι' ἐκεῖνος ποὺ κρατᾷ τὸ κασόνι μὲ τοὺς δειναμίτες σκαρφαλώνει ἐπάνω στὸ πλανητόπλοιο, ἀνοίγει τὴν πόρτα του καὶ μπαίνει μέσα. Τοποθετεῖ τὸ κασόνι του μέσα στὶς μηχανὲς τοῦ σκάφους, θάζει ἕνα φυτῆλι σὲ μιὰ τρύπα του, τὸ ἀνάθει καὶ πηδάει ἔξω, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

— Δρόμο, παιδιά!, λέει στοὺς συντρόφους του.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ δυνατό φῶς ἑνὸς προβολέως πέφτει ἐπάνω τους καὶ μιὰ δυνατὴ φωνὴ διατάζει:

— Μείνετε ἀκίνητοι μὲ τὰ χέρια ψηλά!

Γιὰ ἕνα-δυὸ δευτερόλεπτα, οἱ κακοῦργοι μένουν ἀσάλευτοι, σὰν ἀπολιθωμένοι.

Ξαφνικά, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σηκώνει τὴν κἀννη τοῦ αὐτόματου ποὺ κρατᾷ καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Τὸ ὄπλο ξερνάει φωτιά καὶ ἀτσάλι, κομματιάζοντας τὴ γαλήνη τῆς νύχτας, καὶ ὁ προβολέας σβῆνει χτυπημένος ἀπὸ τὶς σφαῖρες!

Οἱ ὅπλοφόροι ραντίζουν νύρω τὴ νύχτα μὲ ριπὲς τῶν ὅπλων τους, σκορπίζοντας πρὸς κάθε κατεύθυνσι καὶ χάνονται, ἐνῶ οἱ φρουροὶ ποὺ εἶχαν δοκιμάσει νὰ τοὺς συλλάβουν, τοὺς κυνηγοῦν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀντηχεῖ συγκλονίζοντας τὸ ἔδαφος! Τεράστιες γλῶσσες φωτιάς ἀναπηδοῦν πρὸς τὸν οὐρανὸ κάνοντας τὴ νύχτα μέρα! Τὸ μεγάλο πλανητόπλοιο σηκώνεται στὸν ἄερα καὶ σκορπίζεται σὲ χίλια κομμάτια, στοὺς τέσσερις ὁνέμους!

Ἡ ἐγκληματικὴ ἀποστολὴ τῶν ὅπλοφόρων εἶχε πετύχει! Τὸ ταξίδι γιὰ τὸν πλανήτη Κρόνο εἶχε ματαιωθῇ!...

«Προσεχὴ! Προσεχὴ!»

ΙΓΟ ἀργότερα, μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, ὁ οἰκοδεσπότης κι' ἡ οἰκογένειά του περνοῦν ἡσυχὰ τὴ βραδυὰ τους.

Ἄ Τζιμ διαβάζει ἕνα διβλίο. Ἡ γυναῖκα του ἡ "Ελσα κεντάει. Ὁ δεκαπεντάχρονος Ντάνυ, ὁ γυιὸς τους, ἔνα παιδί μ' ἔξυπνο πρόσωπο καὶ τολμηρὰ μάτια, μελετᾷ μαθηματικά. Ἡ Ντιάννα, ἡ κόρη τους, ἕνα ὁμορφὸ καὶ

χαριτωμένο κορίτσι δώδεκα χρονών, διαθάζει ένα εικονογραφημένο περιοδικό.

Πιό πέρα, καθισμένοι δίπλα-δίπλα σ' έναν καναπέ, ο Κοντοστούπης κι' ο Τσιπιτοίπ, σκυμμένοι σ' μιὰ έφημερίδα ιδρώνουν και ξιδρώνουν, πασχίζοντας νά λύσουν ένα σταυρόλεξο.

Ο Κοντοστούπης, συνάδελφος του Τζιμ, είναι ένας νάνος με κωμικό πρόσωπο και γελοία μεγάλη κόκκινη μύτη. Στα αστειά χαρακτηριστικά του είναι χαραγμένο αδιάκοπα ένα χαζό χαμόγελο.

Ο Τσιπιτοίπ είναι μικροσκοπικός, ο μισός του Κοντοστούπη. Είναι ένα τέρας! Το κορμί του έχει ανθρώπινο σχήμα, μα στο πρόσωπό του έχει ένα μεγάλο ράμφος πουλιού και τ' αυτιά του είναι μεγάλα και όρθια!

— Τρία καθέτως, λέει ο Κοντοστούπης σκυμμένος στο σταυρόλεξο. Όνομα μεγάλου άνδρος.

— Πόσα γράμματα έχει; ρωτάει ο Τσιπιτοίπ.

— Δώδεκα, απαντάει ο Κοντοστούπης.

— Το θρήκα!, λέει κοροϊδευτικά το τερατάκι. Το όνομα είναι... Κοντοστούπης!

Ο νάνος άγριεύει.

— Τσιπιτοίπ!, λέει με θυμό! "Αν δέν σταματήσης τις σαχλαμάρες σου, θά σέ άναγκάσω νά φάς... την έφημερίδα!..." Άς δοκιμάσουμε όριζοντίως. Έπτά όριζοντίως: ζών της Άφρικής. "Ε-

χει τέσσερα γράμματα. Το θρήκα κιόλας! Αυτό είναι παιχνιδάκι για τον Κοντοστούπη, το μεγάλο κυνηγό άγρίων θηρίων! Είναι ή τίγρις!

— Χό, χό, χό!, κάνει το τερατάκι. Ίτέν έμαθες άκόμα άκόμα νά μετράς, Κοντοστούπη; Το ζώο αυτό έχει έξη γράμματα!

— Είσαι θλάκας, Τσιπιτοίπ!, απαντάει ο Κοντοστούπης. Το ζώο αυτό έχει έξη γράμματα όταν... είναι μεγάλο. Όταν είναι μικρό έχει... τέσσερα γράμματα!

Ο Ντάνυ σηκώνει το κεφάλι του από τα βιβλία του.

— Κοντοστούπη!, λέει. Μοού μυρίζεται... καρπαζοβοροχή!

Ο νάνος θίγεται.

— "Άκου νά σου πώ, μπέμπη!, απαντάει σαλεύοντας κωμικά τή μύτη του. Συνέχισε τή μελέτη σου και μήν άνακατεύεσαι εκεί που δέ σέ σπέρνουν, γιατί θά μείνης άδιάβαστος και θά σέ κάνη... ντά ο δάσκαλός σου! Και είσαι τυχερός που δέ... θύμωσα άκόμα! Άλλοιώς...

Ο Ντάνυ παρατάει τα βιβλία του, σηκώνεται και πηγαίνει κοντά στον Κοντοστούπη.

— Άλλοιώς; ρωτάει άπειλητικά σφίγγοντας τις γραθιές του. Ίί θά έκανες; "Ε;

Ο Κοντοστούπης μετανοώνει που δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τή γλώσσα του. Ξέρει πως δέν μπορεί νά τά βάλη με τον Ντάνυ.

— Τί θά έκανα; λέει χα-

ζά! Τί θα έκανα; Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θα έκανα; Τί είμαι... προφήτης; "Η· ή Πυθία των Δελφών; Άκούς άπαιτήσι νά θέλη νά τοῦ πῶ τὸ μέλλον! Για... χαρτορίχτρα με πέρασες; "Ωχ, άδερφέ!

Ο Κεραυνός ξαναγυρίζει στη θέσι του χαμογελώντας κι' ο νάνος ξανασκύβει στο σταυρόλεξό του. Ο Τσιπιτσιπι μουρμουρίζει:

— Είσαι φοβιτσιάρης, Κοντοστούπη!

Ο νάνος τινάζεται όρθιος με μάτια που αστράφτουν ά-

γρια από άγανάκτησι και λύσσα.

— Τί είπες, τέρας; γρυλλίζει.

— Είσαι φοβιτσιάρης! Κάνεις τόν παλληκαρά κι' όταν οί άλλοι άγριέψουν, ζαρώνεις από τὸ φόβο!

— Θα πεθάνης!, βρυχάται ό Κοντοστούπης. Θα πεθάνης πιγμένος από τὰ χέρια μου γι' αυτό που είπες! Πριν όμως πεθάνης, μάθε ότι ό Κοντοστούπης μόνο... τὸ Θεό φοβάται! Είναι ό πιό άτρόμητος άνθρωπος τοῦ κόσμου! Μόνο που με πιάνει κάθε τόσο ή καρδιά μου και μ' έμποδίζει νά δράσω! Έμένα που με βλέπεις... "Ωχ! Πά... Παναγίτσα μου! Η καρδιά μου! Τί είναι αυτό;

Μιά πολύ δυνατή άντρική φωνή είχε ξαφνικά άντηχήσει μέσα στο δωμάτιο:

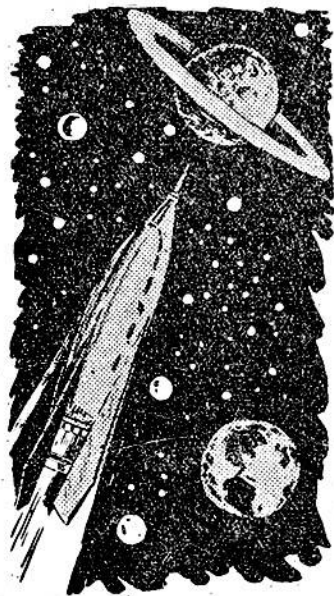
«Προσοχή! Προσοχή!...»

Η φωνή προέρχεται από ένα είδος μικροφώνου τοποθετημένου στον τοίχο.

«Προσοχή! Προσοχή! Έδω ό Κυβερνήτης τής Νέας Υόρκης! Καλὸ τὸν Υπεράνθρωπο! Βρίσκομαι στο γραφείο μου! Πρόκειται γιά πολύ σοβαρή υπόθεση! Παρακαλὸ τὸν Υπεράνθρωπο νά με επισκεφθῇ στο γραφείο μου!»

Ο Τζιμ Μπάρτον σηκώνεται, πηγαίνει στο μικρόφωνο και γυρίζει ένα κουμπί.

— Πολύ καλά!, λέει με τὸ στόμα κοντὰ στο μικρόφωνο.

Τὸ πλανητόπλοιο ξεκίνησε με τὴν πλώρη του πρὸς τὸν Κρόνο.

Τὸ παράξενο αὐτὸ ἐπεισόδιο ἔχει διαφορετικὴ ἐπίδρασι στὸ καθένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ θρῖσκόνται μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ "Ελσα ζαρώνει τὰ φρύδια της μὲ ἀνησυχία. Ὁ Ντάνυ καὶ ἡ Ντιάνα ἀνταλλάσσουν ματιές χαρᾶς. Ὁ Τσιπιτσιπί, τὸ μικροσκοπικὸ τερατάκι, κουνάει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ λέη: «Δὲ μὲ εκπλήσσει καθόλου αὐτό!»

Ὅσο γιὰ τὸν Κοντοστούπη, ἔχει ἀποσβολωθῇ. Τὸ πρόσωπό του μορφάζει κωμικὰ ὑπὸ ἀπερίγραπτο τρόπο. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικὰ καὶ τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει.

— Μα... μα... μα... μανούλα μου! τραυλίζει. Τὰ ἴδια θάχουμε πάλι! Μπαροῦτι μοῦ βρωμάει! Λαχτάρεις καὶ ἀγώνεις καὶ καρπαζώματα προμηνύονται! Μάχες μὲ τέρατα καί... μεταμορφώσεις! Δὲ θέλω ὅμως αὐτὴ τὴ φορά νὰ γίνω οὔτε... παγώτῳ, οὔτε... διαμάντια! (*) Κάνε, Θεοῦλή μου, νὰ μείνω ὡς τὸ τέλος ὁ ἑαυτός μου, ὁ Κοντοστούπης!

— Ἐμπρός, παιδιά! λέει ὁ Τζιμ στὴν Ντιάνα καὶ στὸν Ντάνυ.

Καὶ τότε ὁ Τζιμ καὶ ὁ Ντάνυ κάνουν κατὶ παράξενο.

Ὁ Κεραυνὸς ἄρπαξε τὸ κεφάλι Ἐκεῖνου μὲ μιὰ λαθεὶ ζίου-ζιτσοῦ

Ἐνῶ ἡ Ντιάνα θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τρέχοντας, αὐτοὶ βγάζουν τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὰ φοροῦν πάλι.

Ὁ Τζιμ εἶναι τώρα ντυμένος μὲ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστή στολή μὲ μικρὴ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσοῦ κλωστή ἓνα «Υ». Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου! Ὁ Τζιμ Μπάρτον δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ξακουστὸ Ὑπεράνθρωπο, τὸ μεγαλύτερο ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν!

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 20 (Ὁ Τρόμος τῶν Ὁκεανῶν) καὶ 22 (Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα).

Γιά τὸν Πλανήτη Κρόνο

Ικανότητες τοῦ Ὑπερανθρώπου εἶναι καταπληκτικές καὶ ὑπερφυσικές καὶ τὶς ὀφείλει σὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔχει γεννηθῇ στὴ Γῆ, ἀλλὰ σ' ἓνα ἄλλο ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ! Εἶναι τόσο δυνατός ὥστε μὲ τὴ γροθιά του μπορεῖ νὰ συντρίψει ἓναν ἀτσάλινο θώρακα! Τὸ κορμί του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἔλαστικό ὥστε κανένα χτύπημα, οὔτε οἱ σφαῖρες καὶ τὰ βλήματα δὲν μποροῦν νὰ τὸ τρυπήσουν καὶ νὰ τὸ καταστρέψουν. Τὸ πῶς ἐκπληκτικὸ ἀπ' ὅλα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει προικισθῇ ἀπὸ τὴ φύσι μὲ τὴν ἰκανότητα νὰ πετάει στὸν ἀέρα μὲ ταχύτητα πού ξεπερνάει τὴν ταχύτητα κάθε ἄλλου ζωντανοῦ πλάσματος ἢ μηχανῆς!

Ὁ Ντάνυ εἶναι τώρα ντυμένος κι' αὐτὸς μὲ μιὰ στολὴ ὅμοια μὲ τὸν πατέρα του, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς εἶναι κίτρινη καὶ τὰ κεντήματα τῆς μπέρτας κόκκινα. Μὲ τὴ στολὴ αὐτὴ ὁ Ντάνυ δρᾷ ὡς Κεραυνός, τὸ παιδί-θαῦμα, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ἡ Ντιάνα γυρίζει σὸ δωμάτιο ντυμένη μ' ἓνα κόκκινο φόρεμα μὲ κίτρινη ζώνη καὶ κίτρινες ψηλές μπότες. Στὸς ὤμους τῆς κρέμεται μιὰ μπέρτα μὲ χρυσὰ κεντήματα. Ἡ Ντιάνα εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπε-

ράνθρωπου, τὸ κορίτσι-θαῦμα, ἡ λατρευτὴ ὄλων τῶν κοριτσιῶν κι' ὅλων τῶν ἀγοριῶν τοῦ κόσμου!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή εἶναι προικισμένοι μὲ ὅλες τὶς ἰκανότητες τοῦ μεγάλου πατέρα τους καὶ τὸν βοηθοῦν στὸν ἀδιάκοπο πόλεμό του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος!

Τέσσερις μόνο στὸν κόσμο ξέρουν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Τζιμ Μπάρτον εἶναι οἰκογένεια Ὑπερανθρώπων: Ὁ Κοντοστούπης, ὁ Τσιπιταίπ, ὁ Κυθερνῆτης τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς! Γιά νὰ μποροῦν, μάλιστα, οἱ δυὸ τελευταῖοι νὰ ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο κάθε στιγμῇ, ὁ μικρὸς Ντάνυ, πού ἔχει γίνει ἓνας τέλειος ἠλεκτρομηχανικός, ἔχει ἐγκαταστήσει ἓνα σύστημα μικροφώνου πού συνδέει τὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον μὲ τὰ γραφεῖα τοῦ Κυθερνῆτου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι θγαίνουν στὴ θεράντα. Ἐκεῖ, ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους καὶ τὰ τεντώνουν ἀπὸτομα. Ἀπογειώνονται καὶ πετοῦν μέσα στὴ νύχτα, πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη μεγαλούπολι.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, φτάνουν σὸ κυβερνητικὸ μέγαρο, μπαίνουν σὸ γραφεῖο τοῦ Κυθερνῆτου ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ προσγειώνονται μπροστὰ σ' ἓναν

ήλικιωμένο άντρα, καθισμένο πίσω από ένα τραπέζι. Είναι ο Κυβερνήτης της Νέας Ύδρας.

Σηκώνεται και σφίγγει θερμά τα χέρια των τριών ιπταμένων επισκεπτών του.

— Ευχαριστώ πολύ που ήρθατε!, λέει. Καθίστε! Για να μη χάσουμε καθόλου χρόνο, που είναι πολύτιμος, θα σάς εξηγήσω άμέσως τί συμβαίνει. Μιά όμας διαλεχτών επιστημόνων, που έχουν ειδικευθή στα αεροπλάνα, κατασκεύασαν εδώ και δυο μήνες ένα πλανητόπλοιο για να δοκιμάσουν να θγούν από την ατμόσφαιρα της Γης και να ταξιδέψουν στους πλανήτες. Σκοπός του ταξιδιού τους είναι ο μεγάλος πλανήτης Κρόνος, γιατί — σύμφωνα με τις τελευταίες αστρονομικές θεωρίες — ο πλανήτης αυτός μπορεί να κατοικήθῃ από ανθρώπους! Το ξεκίνημα επρόκειτο να γίνη πρό δυο μηνών! Οί επιστήμονες όμως αναγκάστηκαν να το αναβάλουν για μερικές μέρες, γιατί οί μηχανές έπασθαν μιὰ ανεξήγητη θλάβη, μὰ, όταν πάλι τὸ πλανητόπλοιο ἦταν ἑτοιμο νὰ ἀπαγειωθῇ, διαπίστωσαν ὅτι κάποιος εἶχε ἀνοίξει μιὰ μικρὴ τρύπα στὸ σκάφος, κι' ἔτσι ἔφευγε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἀέρας ποὺ ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ νὰ ζήσουν ἐπιβάτες, γιατί — ὅπως ξέρετε — στὸ ἀχανὲς διάστημα, ἀνάμεσα στὰ ἄστρα, δὲν ὑπάρχει ἀέρας! Ἐπισκεύασαν κι' αὐτὴ τὴ

θλάβη, μὰ καὶ πάλι κάτι ἄλλο χάλασε. Δέκα φορές, στοὺς τελευταίους δυὸ μῆνες, τὸ πλανητόπλοιο ἐτοιμάστηκε γιὰ ἀπογείωσι καὶ ἄλλες τόσες φορές χάλασε! Ἦταν φανερό ὅτι κάποιος ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ταξίδι αὐτὸ στὸν Κρόνο! Ποιὸς ὅμως καὶ γιατί; Μυστήριο! Πάντως διέταξα νὰ τοποθετηθῇ ἰσχυρὴ φρουρὰ γύρω ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο καὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι αὐριο τὸ πρωὶ θὰ γινόταν ἐπὶ τέλους τὸ ξεκίνημα. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὅμως, γκάγκστερς μπῆκαν στὸ ἀεροδρόμιο καὶ ἀνατίναξαν τὸ πλανητόπλοιο στὸν ἀέρα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασκιρτάει.

— Διάβολε!, μουρμουρίζει. Βλέπω ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θέλουν νὰ ἐμποδίσουν τὸ ταξίδι στὸν Κρόνο, δὲν ἀστενεύονται! Κατάφεραν νὰ ματαιώσουν τὸ ταξίδι αὐτό!

Ὁ Κυβερνήτης χαμογελάει.

— Κι' ὅμως, λέει, δὲν κατάρθωσαν ἀκόμα νὰ ματαιώσουν τὸ ταξίδι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν κυττάζει ἐκπληκτός.

— Μὰ πῶς συμβαίνει αὐτὸ ἀφοῦ κατέστρεψαν τὸ πλανητόπλοιο; ρωτᾷ με ἀπορία.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κυβερνήτου παίρνει μιὰ πονηρὴ ἔκφρασι.

— Ἐπειδὴ προβλέπαμε μιὰ τέτοια ἀπόπειρα, λέει, τοποθετήσαμε στὴ μέση τοῦ ἀεροδρομίου ἕνα ψεύτικο πλανητόπλοιο! Τὸ πραγματικὸ

πλανητόπλοιο είναι κρυμμένο σ' ένα απόμερο υπόστεγο του αεροδρομίου! Οί κακούργοι ανατίναξαν το ψεύτικο πλανητόπλοιο!

— Μπράβο!, φωνάζει ο Κεραυνός χτυπώντας τα χέρια του από ένθουσιασμό. "Εξυπνο κόλπο!

— Τώρα, λέει ο Κυβερνήτης, να τί θέλουμε από σάς: Θέλουμε να φρουρήσετε το πλανητόπλοιο ως το πρωί που θα γίνη το ξεκίνημα...

— Εύχαρίστως, λέει ο Υπεράνθρωπος. Θα μπορούσαμε μάλιστα να κάνουμε και κάτι άλλο ακόμα: Να

"Η άορατη δύναμη Έκείνου χτύπησε τον Κοντοστούπη στά... μαλακά!

αναλάβουμε έμείς να ταξιδέψουμε με το πλανητόπλοιο στον Κρόνο! Μπορεί εκεί να μην είναι ή ατμόσφαιρα κατάλληλη για ανθρώπους ή να υπάρχουν φυλές εχθρικές και άγριες και οί έπιστήμονες μπορεί να εξοντωθούν. Ένώ έμείς...

Το πρόσωπο του Κυβερνήτου λάμπει από χαρά.

— "Ηθελα να σάς το προτείνω αυτό, Υπεράνθρωπε, μα δεν τολμούσα. Δεν ήξερα πώς θα το παίρνατε...

— Είμαστε στη διάθεσί σας, κύριε Κυβερνήτα, απαντάει ο Υπεράνθρωπος. Θα πάμε άμέσως στο αεροδρόμιο, άφου όμως πρώτα περάσουμε από το σπίτι μας και ειδοποιήσουμε τούς δικούς μας. "Επειτα, θα παραλάβουμε το πλανητόπλοιο από τούς έπιστήμονες, που θα μάς δείξουν και τόν τρόπο τής λειτουργίας του. "Εσείς, στο μεταξύ, δώστε διαταγή να απομακρυνθοϋν όλοι οί φρουροί μόλις έμείς φτάσουμε εκεί!

— Πολύ καλά!, λέει ο Κυβερνήτης. Σας εύχαριστώ πολύ έκ μέρους τής "Αμερικής και τής ανθρωπότητας! "Ισως το ταξίδι αυτό άποδείξη ότι ο Κρόνος μπορεί πραγματικά να κατοικηθή από ανθρώπους και τότε ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού τής Γης θα πάη να εγκατασταθή στον Κρόνο και να δημιουργήση εκεί μιá μεγάλη και εύτυχισμένη άποικία!

Οί Υπεράνθρωποι άποχαι-

ρετούν τον Κυβερνήτη και απογειώνονται με μία έκτιναξη. Πετώντας άθορυθα και γοργά, θγαίνουν από το παράθυρο και χάνονται μέσα στη νύχτα.

Καθώς σκίζουν με γρηγοράδα τον άέρα, δέ βλέπουν κάτι παράξενο: κοντά στο παράθυρο, συσπειρωμένος επάνω στο πεζούλι του τοίχου, είναι ένας ίσκιος, ένας μαύρος μακρύς ίσκιος, που γλυστράει τώρα και χάνεται κι αυτός μέσα στο σκοτάδι!

Κάποιος είχε ακούσει την κουθέντα τους με τον Κυβερνήτη και είχε μάθει τὰ σχέδιά τους!...

‘Η γατούλα του Κοντοστούπη

ΜΙΑ ώρα άργότερα, ή “Ελσα, ό Κοντοστούπης κι’ ό Τσιπιτσιπ κουβεντιάζουν με ταραχή μέσα στο σπίτι του Τζιμ Μπάρτον. “Η “Ελσα είναι πολύ άνησυχη.

-- Θεέ μου!, λέει. Θά πάνε στον Κρόνο! Σ’ έναν άγνωστο πλανήτη, όπου κανένας δέν ξέρει τί μπορεί νά τους συμβή! “Η Παναγιά νά είναι μαζί τους!

-- Έγώ έπρεπε νά είμαι μαζί τους!, λέει με στόμφο ό Κοντοστούπης. κάνοντας βόλτες μέσα στο δωμάτιο με τό στήθος φουσκωμένο. Τους τό είπα! Χωρίς έμένα δέ θά κάνουν... τίποτα! “Αν δέν είναι μαζί τους ό Κοντοστούπης,, ό φοβερός Κοντοστού-

“Ενας άλλόκοτος μαυροντυμένος άνθρωπος, πρόβαλε ανάμεσα στά βράχια...

πης, ό αδάμαστος πολεμιστής, ποιός θά τούς... σώση όταν θά βρεθούν σέ κίνδυνο; “Ετσι μούρχεται νά πάω καί νά χωθώ κρυφά μέσα στο πλανητόπλοιο! “Όταν ξεκινηση, θά με δούν θέβαια, μά θά είναι τότε άργά. Δέ θά μπορούν νά γυρίσουν στη Γή γιά νά με θγάλουν έξω!

“Ο Τσιπιτσιπ άνοιγοκλείνει κοροϊδευτικά τό ράμφος του.

-- Μή λές κουταμάρες, Κοντοστούπη!, λέει στο νάνο. “Αρχισες πάλι τις ψευτοπαλληκαριές καί ένοχλεις την “Ελσα πού είναι τόσο λυπημένη! Πάψε, πριν χυμήξω έ-

πάνω σου και σου άνοιξω τo κεφάλι με τo ράμφος μου!

Ο Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος από θυμό. Κάνει νά ριχτή έναντίον του Τσιπιτσιπ, μά μετανοιώνει και σταματάει, γιατί βλέπει ότι τo τερατάκι δέν άστειεύεται αυτή τη φορά. Κι' ό Κοντοστούπης έχει πικρή πείρα από τά ραμφίσματα του Τσιπιτσιπ.

Κάνει, λοιπόν, την άνάγκη φιλοτιμία και μουρμουρίζει:

— Τί νά σου κάνω, μωρέ, πού είσαι μικρός και δέ θέλω νά πούν πώς ό Κοντοστούπης δέρνει... άνήλικά! "Ας δώσω τόπο στην όργή μου!

Και ό Κοντοστούπης γυρίζει και θγαίνει από τo δωμάτιο, τριζοντας τά δόντια από ντροπή πού φοβήθηκε τo μικροσκοπικό Τσιπιτσιπ.

«Μέ θεωρούν δειλό!, μουρμουρίζει. Μέ λένε φοβισιάρη! Και όμως πόσες φορές δέν τους έχω σώσει από μεγάλους κινδύνους! Και τώρα... θά δείξω και πάλι ποιός είμαι! Θά μάθουν πόσο φοβερός είναι ό Κοντοστούπης, όταν δέν τόν... πιάνει ή καρδιά του! Ούφ, συγχίστηκα πάλι σήμερα!»

Μπαίνει στο δωμάτιό του και άνοίγει τo παράθυρο. Σκοπεύει νά θγῇ κρυφά από τo σπίτι, νά πάη στο άεροδρόμιο και νά χωθή στο πλανητόπλοιο, χωρίς νά τόν πάρουν είδησι ό "Υπεράνθρωπος και τά παιδιά του.

— Θά τους άποδείξω, λέει

καθώς έτοιμάζεται νά σκαρφαλώση στο παράθυρο και νά πηδήση έξω, θά τους άποδείξω πώς είμαι ό πιο άτρόμητος... Παναγίτσα μου! Χάθηκα! Πεθαίνω! Τί είν' αυτό;

Σταματάει ξαφνικά σαν νά είχε άπολιθωθή. "Ενας λιγνός μαύρος ίσκιος πηδάει από έξω και κουρνιαρίζει πάνω στο περβάζει του παραθύρου.

— "Αγιοι Πάντες!, τραυλίζει ό νάνος.

Ο ίσκιος έχει δυο μεγάλα μάτια πού φωσφορίζουν αλλόκοτα μέσα στη νύχτα.

— Λυπήσου με!, ίκετεύει ό Κοντοστούπης. "Αν είσαι ό... Έξαποδω, φύγε! Δέν αξίζει τόν κόπο νά χάσης τόν καιρό σου μαζί μου! Είμαι μικρός, αδύνατος και φοβισιάρης! Τί νά άρπάξης από μένα; Λυπήσου και...

— Νιάαααουουου!, κάνει ό ίσκιος καθισμένος πάντα στο περβάζι του παραθύρου.

— "Ε; τραυλίζει ό νάνος. Τί... τί είπες; Θά με φάς; Για... γιατί νά με φάς; Τί νά φάς από μένα πού είμαι μιá μπουκιá δλος, δλος;

— Νιάαααουουου!, κάνει πάλι ό ίσκιος.

— "Ε; μουρμουρίζει ό Κοντοστούπης. Σάν... σαν νιαούρισμα γάτας ήταν αυτό! "Εχει γούστο νά είναι γάτα κι' έγώ...

Κάνει ένα θῆμα μπροστά και θεβαιώνεται πώς πραγματικά έχει νά κάνει με μιá μαύρη γάτα!

Ὁ τρόμος του μεταβάλλεται σὲ γέλιο.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Χό, χό, χό! Δὲ φαντάζομαι νὰ νόμισες, παλιόγατα, πὼς σὲ φοβήθηκα! Ἐκανα τὸν τρομαγμένο γιὰ νὰ δῶ ἂν θὰ τᾶ παίρνεις ἀπάνω σου ποὺ τρώμαξες τὸν ἀτρόμητο Κοντοστούπη! Εἶσαι μιὰ καλὴ καὶ φρόνιμη γατούλα ὅμως! Δὲν τὸ πήρες ἀπάνω σου! Γι' αὐτὸ θὰ σὲ χαϊδέψω λιγάκι. Ἐλα, ἔλα στὸ θεῖο!

Σὰν νὰ καταλαβαίνει τὰ λόγια του, ἡ γάτα μ' ἓνα μεγάλο ἐλαστικό πηδήμα ἑρίσκεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κοντοστούπη, μὲ τὸ μούτρο της κοντὰ στὸ πρόσωπό του.

Ὁ νάνος τὴ χαϊδεύει στὰ κεφάλι λέγοντας:

— Κύττα πῶς με κυττάζει! Λὲς καὶ εἶναι ἄνθρωπος! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι οἱ δυὸ μας! Καί... ξέρεις κάτι; Θὰ σὲ πάρω μαζί μου! Θὰ κρυφτοῦ με μαζί στὸ πλανητόπλοιο καὶ θὰ ταξιδέψουμε γιὰ τὸν πλανήτη Κρόνο! Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ ἔχη ἐκεῖ καλοθερμμένα ποντίκια γιὰ νὰ φᾶς καὶ νὰ χορτάσης!

Τὰ μάτια τῆς γάτας λάμπουν παράξενα, λὲς καὶ καταλαβαίνει κάθε λέξι ποὺ προφέρει ὁ Κοντοστούπης! Κουλουριάζεται πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲ δοκιμάζει νὰ φύγει τρομαγμένη, ὅταν ὁ νάνος πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο κάτω, στὸν κῆπο.

Βγαίνει στὸ δρόμο, σταμα-

τάει ἓνα ταξὶ καὶ μπαίνει μέσα μαζί με τὴ γάτα.

— Στὸ ἀεροδρόμιο ὁλοταχῶς!, λέει στὸ σωφέρ.

Ἐπιθέσεις!

ΣΤΟ μεταξὺ, στὸ ἀεροδρόμιο συμβαίνουν δραματικά ἐπεισόδια. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ἔχουν παραλάβει τὸ πλανητόπλοιο ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ οἱ φρουροί, ποὺ ἦσαν τοποθετημένοι γύρω του, ἔχουν ἀπομακρυνθῇ, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ Κυβερνήτη.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς στέκονται ἔξω, ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καὶ περιμένουν ἄγρυπνα. Τὰ μάτια τους, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ προικισμένα ἀπὸ τὴ φύσι, ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνουν καθαρὰ μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, σὰν νὰ ἦταν μέρα.

Ἡ Ἀστραπὴ εἶναι καθισμένη μέσα στὸ πλανητόπλοιο, κοντὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα του, μὲ τὸ αὐτὶ στυμένο καὶ τὰ μάτια της καρφωμένα ἔξω στὴ νύχτα.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, δὲ συμβαίνει τίποτα. Ἐπειτα, ξαφνικά, τὰ διαπεραστικά μάτια τοῦ Κεραυνοῦ βλέπουν μιὰ συντροφιά ἀπὸ ὀπλοφόρους νὰ πλησιάζη στὰ συρματοπλέγματα ὅπως τὴν πρώτη φορά καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ πλανητόπλοιο, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται ὅτι οἱ Ὑπεράν-

θρωποι παρακολουθούν κά-
θε κίνησή τους, έτοιμοι νά έ-
πιτεθούν και νά θέσουν έκ-
τός μάχης τούς αντίπαλους
των.

Οί όπλοφόροι σταματούν
σέ μικρή απόσταση από τό
πλανητόπλοιο. "Ένας άπ' αυ-
τούς λέει:

— Τό αυτόματό μου είναι
γεμάτο μέ έκρηκτικές σφαί-
ρες! Θά σημαδέψω τό μπρο-
στινό μέρος τοῦ πλανητό-
πλοιου, όπου θρίσκεται ή μη-
χανή, και οί σφαίρες θά έκ-
ραγουν και θά προκαλέσουν
βλάβες! "Εσείς θ' άρχίσετε
νά πυροβολήτε όλοι μαζί πά-
νω στό πλανητόπλοιο ταυτό-
χρονα μέ μένα! "Όσο μεγα-
λύτερη ζημιά κάνουμε τόσο
τό καλύτερο!

Σηκώνει τό αυτόματό του
και σημαδεύει. Δέν προλα-
βαίνει όμως νά τραθήξη τή
σκανδάλη.

Ο Κεραυνός, πού είχε συ-
σπειρωθή στό μεταξύ έτοιμος
γιά δράσι, τινάζεται πρὸς τά
έμπρός σάν βολίδα και χτυ-
πάει τόν γκάγκοτερ στό στή
θος μέ τό κεφάλι του.

"Ένα ούρλιαχτό ξεπηδάει
άπό τό στόμα τοῦ ανθρώπου
πού σωριάζεται χάμω αναί-
σθητος, μαζί μέ τό όπλο του.

Οί σύντροφοί του, ξαφνια-
σμένοι και τρομαγμένοι, τρα-
βοῦν τή σκανδάλη τῶν αυτο-
μάτων τους και ή γαλήνη τῆς
νύχτας κομματιάζεται από
τούς πυροβολισμούς!

Οί σφαίρες τους χτυποῦν
τό πλανητόπλοιο, πού όμως
δέν παθαίνει τίποτα, γιατί εί-

ναι φτιαγμένο από ένα μέ-
ταλλο έξαιρετικῆς άντοχής!
Χτυποῦν επίσης τά κορμιά
τῶν Υπερανθρώπων, μά και
πάλι χωρίς αποτέλεσμα. Τά
κορμιά τῶν φίλων μας είναι
τόσο σκληρά και συγχρόνως
τόσο έλαστικά, ώστε ακόμα
και τά πιό δυνατά χτυπήμα-
τα δέν μποροῦν νά τούς τραυ-
ματίσουν!

Ο "Υπεράνθρωπος κι' ό Κε-
ραυνός ρίχνονται πάνω στους
γκάγκοτερς και άρχίζουν νά
μοιράζουν γύρω γροθιές, πού
χαρίζουν τό θάνατο!

Η "Αστραπή δέ σαλεύει ά-
πό τή θέσι της. Ξέρει ότι ή
μάχη αὐτή είναι παιχιδάκι
γιά τόν πατέρα της και γιά
τόν άδερφό της και θεωρεῖ
περιττό νά πάρη κι' αὐτή μέ-
ρος.

Ξαφνικά, τά μάτια τοῦ κε-
ραυνοῦ γουρλώνουν και ή
καρδιά της χτυπάει γοργά.

Βλέπει δυό παράξενα δν-
τα νά πλησιάζουν στά ουρμα-
τοπλέγματα. Είναι πολύ με-
γαλόσωμα και τά κορμιά
τους λάμπουν παράξενα μέ-
σα στό σκοτάδι, μέ μιá πε-
ρίεργη μεταλλική λάμψη.

Από τά χείλη τῆς "Αστρα-
πῆς θγαίνει μιá φωνή έκπλη-
ξεως.

— Δυό... ρομπότ! Πατέρα,
έρχονται δυό ρομπότ!

Ο "Υπεράνθρωπος παρα-
τάει τούς γκάγκοτερς, πού
άλλωστε — όσοι δέν είχαν πέ-
σει χτυπημένοι από τίς γρο-
θιές τῶν φίλων μας — τόχουν
βάλει στό πόδια και χάνον-
ται μέσα στό σκοτάδι! Γυρί-

ζει καί, μαζί με τόν Κεραυνό, περιμένουν τ'α ρομπότ ν'α πλησιάσουν!

Τ'α ρομπότ, με άργές κινήσεις τών μεγάλων μετάλλινων χεριών τους, παραμερίζουν τ'α συρματοπλέγματα, μπαίνουν στο άεροδρόμιο καί προχωρούν πρὸς τὸ πλανητόπλοιο.

Φτάνουν κοντά του, χωρίς ν'α κοιτοσταθούν καθόλου, καί άπλώνουν τ'α χέρια τους γιά ν'α άρπάξουν τὸ πλανητόπλοιο καί ν'α τὸ καταστρέψουν. Μά οί 'Υπεράνθρωποι δέν τούς δίνουν τόν καιρό ν'α δοκιμάσουν πάνω στο πλανητόπλοιο τή μετάλλινη κτηνώδη δύναμή τους.

Με μιά όριζόντια άστραπιαία εφόρμησι, ὁ 'Υπεράνθρωπος ρίχνεται πάνω στο ένα άπό τ'α ρομπότ. 'Η τρομερή γροθιά τοῦ πιό δυνατοῦ ανθρώπου τοῦ κόσμου χτυπάει τὸ μετάλλινο τέρας στο στήθος καί τὸ κάνει ν'α κλονιστῇ πρὸς τ'α πίσω. Τὸ χτύπημα ὅμως ἦταν ξώφαρτσος καί ὁ μηχανικός άνθρωπος δέν πέφτει.

Γυρίζει πάλι πρὸς τ'α ἐμπρὸς καί μ' ἓνα χτύπημα στο κεφάλι, κάνει τόν 'Υπεράνθρωπο ν'α ύποχωρήσει καί ν'α θρόνιστῇ πάνω στο πλανητόπλοιο!

Πιο πέρα, ὁ Κεραυνός ἔχει συμπλακῇ με τὸ δεύτερο ρομπότ. Τοῦ ἔχει άρπάξει τὸ κεφάλι σὲ μιά συντριπτική λαβὴ ζίου-ζίτσου καί προσπαθεῖ ν'α τὸ ἐξαρθρώσει, μά καί τ'α μπράτσα τοῦ ρομπότ ἔ-

χουν τυλιχτῇ γύρω άπό τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ καί τὸ σφίγγουν με άπίστευτῇ δύναμει!

'Η 'Αστραπή, βλέποντας τοὺς δικούς της ν'α θρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι, ἔγκαταλείπει τὴ θέσι της κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ πλανητόπλοιου γιά ν'α πάρη κι' αὐτὴ μέρος στὴ μάχη!

Γι' αὐτὴ τὴν πράξι της μετάνιωσε πολὺ, άργότερα...

'Η... Κοντοστούπα!

Τὸ ΑΘΩΣ ὁ 'Υπεράνθρωπος καί τ'α δυὸ παιδιὰ του παλεύουν ἐξοντωτικὰ με τ'α ρομπότ, ὁ Κοντοστούπης με τὴ γάτα πάντα στὴν ἀγκαλιά του μπαίνει στο άεροδρόμιο καί πλησιάζει στο πλανητόπλοιο άνυποπτος γι' αὐτὰ πού συμβαίνουν ἐκεῖ.

Μέσα στο πυκνὸ σκοτάδι, ὁ νάνος δὲ βλέπει τ'α μεταλλικὰ τέρατα πού συγκρούονται με τοὺς 'Υπεράνθρώπους. 'Ακούει, θέβαια, τοὺς γδούπους τών χτυπημάτων, μά νομίζει ὅτι μηχανικοὶ τοῦ άεροδρομίου κάνουν ἐπισκευές στο πλανητόπλοιο.

— Πάμε, γατούλα μου!, μουρμουρίζει καθὼς προχω

ρεϊ. Πάμε! Θά κάνουμε ένα δυο μορφο ταξιδάκι! Δέ φαντάζομαι νά μὴ θέλῃς, ξ;

— Νιάααααουουου!, κάνει ἡ γάτα.

— Χά, γά. γά! κάνει ὁ Κοντοστούπης. Νιάου, νάου, νιάου! Ἀρχίζουμε νά συνεννοιόμαστε περίφημα! Ἀρχίζω νά μαθαίνω τὴ γλῶσσα τῶν νάτων! Γίνομαι... γλωσσισμαθής! Δέ μοῦ λές, γατούλα μου, τί θύναια θέλεις νά σοῦ δώσω; Νά σέ λέω Μαυροούλα; Πολύ συνηθισμένο θύναια! Ψυθίνα; Οὔτε! Τό θρῆκα! Θά σοῦ δώσω τ' ὀνομά μου! Θά σέ λέω... Κοντοστούπα! Θά... Ἀγίε Ὁνοῦ φοιε! Σῶσε με! Πε... πεθαίνω!

Ἔχει φτάσει κοντά στο πλανητόπλοιο καὶ βλέπει ξαφνικά μπροστά του τοὺς τρεῖς φίλους του νά συγκοοῦνται μὲ δυὸ τοουμακτικούς μηχανικούς ἀνθρώπους!

Ἡ Ἀστοραπὴ σφυροκοπεῖ τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς στὸ κεφάλι, προσπαθώντας νά ἐλευθερώσῃ τὸν Κεραυνό, ποὺ εἶναι ἀγκυλωμένος μὲ τὸ μετὰλλινο τέρας σὲ μιὰ λαθρὴ θανάτου!

Πιὸ πέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνταλλάσσει τοομερὰ χτυπήματα μὲ τὸ ἄλλο ρομπότ, πότε ὑποχωρώντας καὶ πότε ἐπιτιθέμενος!

— Χοι... Χοιστουλάκη μου!.. τοσαυτίζει πανικόβλητος ὁ Κοντοστούπης. Ποῦ ἦρθα κι' ἔπεσα; Τί μοῦρθε νά φύγω ἀπὸ τὸ ἱσχυρὸ δωμάτιό μου καὶ τὸ ἀναπαυτικὸ κρεβάτι

μου καὶ νάρθω νά θρεθῶ σὲ μιὰ μάχη ἀνάμεσα σὲ ρομπότ καὶ σὲ Ὑπεράνθρώπους; Σπάσιμὸ θέλει τὸ κεφάλι μου! Ἔτσι νά τοὺς ξεφύγῃ μιὰ γροθιά καὶ μὲ πετύχῃ στὸ στήθος, θά πάω σάν τὸ σκυλί στ' ἀμπέλι! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Σθῆνω! Πεθαίνω! Πέθανα!

Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματός του τρέμουν, σάμπως ὁ νάνος νά εἶχε πιάσει ξαφνικά ἕνα ἡλεκτρικὸ σύρμα.

Γυρίζει, ἔτοιμος νά τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νά φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς.

Τότε ὁμως συμβαίνει ξαφνικὰ κάτι ἀπροσδόκητο καὶ ἀπίστευτο.

Ἡ γάτα, ἡ... Κοντοστούπα, βυθίζει τὰ νύχια της στὰ χέρια τοῦ Κοντοστούπη, κλοντάς τον νά οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νά τὴν παρατήσῃ.

Ἡ γάτα πέφτει χάμω καὶ στέκεται μὲ τὶς τρίχες της ἀνωρθωμένες καὶ τὸ στόμα της ἀνοιχτό, δείχνοντας στὸν Κοντοστούπη τὰ δόντια της:

— Νιάααρ φωτ!, κάνει ἄγρια. Νιάααρ φωτ!

Ὁ Κοντοστούπης σταματᾷ κατὰπληκτος καὶ ξαφνιασμένος.

— Κοντοστούπα μου!, λέει ἱκετευτικά. Τί σ' ἔπιασε; Θέλεις νά κάνῃς κακὸ στὸ ἀφεντικό σου τὸν Κοντοστούπη; Ἐλα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ πᾶμε νά φύγουμε ἀπὸ

πότε και με την παράξενη συμπεριφορά της Κοντοστούπας, ο νάνος αρχίζει πάλι να βρискη ευχάριστη την ιδέα ενός ταξιδιού στον Κρόνο.

— Κοντοστούπα!, λέει στη γάτα. Μη νομίσης πως σε φοβήθηκα που μπήκα' εδώ μέσα! "Ηθελα και μπήκα! Μοῦ ἄρεσε νὰ παίξω λίγο μαζί σου, ἄλλοιῶς θὰ σε ἄρπαζα ἀπὸ τ' αὐτιά καὶ θὰ σοῦ ἔδινα ἓνα καλὸ μάθημα!

Βήματα ἀκούγονται τώρα στὸ διάδρομο. Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου λέει:

— Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ τὸν Κρόνο, παιδιά. "Αν μείνουμε περισσότερο ἐδῶ,

ποῖος ξέρει τί ἄλλο θὰ μᾶς στείλουν οἱ ἄνθρωποι, ποῦ θέλουν νὰ ματαιώσουν τὸ ταξίδι μας!

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει γύρω του. Πρέπει νὰ κρυφτῇ! "Αν τὸν δῇ ὁ Ὑπεράνθρωπος, θὰ τὸν θγάλη ἔξω!

Βλέπει σὲ μιὰ γωνία ἓνα εἶδος κρεβάτιου καὶ πηγαίνει καὶ χώνεται ἀπὸ κάτω, μαζί με τὴ γάτα.

Μιά στιγμή ἀργότερα, ὁ

Καὶ τότε μιὰ ἀπίστευτη τιτανομαχία ἄρχισε ἀνέμεσα στοὺς λευκοὺς καὶ στοὺς μαύρους Ὑπεράνθρωπους!

‘Υπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ Ἀστραπή μπαίνουν στὴν αἴθουσα.

— Θεοῦλα μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Κάνε νὰ μὴ με ἀνακαλύψουν!

Περνοῦν μερικές στιγμές. “Ενα βοῦϊσμα ἀκούγεται κι’ ὁ Κοντοστούπης νοιώθει ἕνα πολὺ δυνατὸ τράνταγμα, ποὺ τὸν κάνει νὰ χτυπήσῃ πάνω στὸν τοῖχο τοῦ πλανητόπλοιου, μωλωπίζοντάς τον καὶ κλοντάς νὰ κοπῇ ἡ ἀνάσα του!...

‘Ο ἄνθρωπος
μὲ τὶς χίλιες μερφές!

Τὸ πλανητόπλοιο διασχίζει γοργὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ βγαίνει ἔξω, στὸ ἐλεύθερο διάστημα, στὸ ἀπόλυτο κενό, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀέρας οὔτε τίποτ’ ἄλλο ποὺ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πέταγμά του.

Ἐκεῖ, ἡ ταχύτητα ποὺ ἀναπτύσσει εἶναι ἀπίστευτη καὶ σὲ λίγα λεπτά βρίσκεται μακριά, πολὺ μακριά ἀπὸ τὸν πλανήτη μας, τὴ Γῆ, μὲ τὴ διάφανη πλώρη του στραμμένη πρὸς τὸν πλανήτη Κρόνο!

— Τὸ πλανητόπλοιο εἶναι περὶφημο! λέει μὲ θαυμασμό ὁ ‘Υπεράνθρωπος. Συγχαρὴ τῆρια σ’ αὐτοὺς ποὺ τὸ ἐφύλαξαν! Θὰ εἰμώστε στὸν Κρόνο σὲ δυὸ ὥρες τὸ ἀργότερο!

— Ναί!, λέει ἡ Ἀστραπή. Κι’ εἶναι τὸ ταξίδι τόσο ἀναπαυτικό, ποὺ λές καὶ τα-

ξιδεύουμε μὲ κανένα γιῶτι θὰ εἰμώστε...

Μιά θραχνή, παράτονη φωνὴ ἀντηχεῖ ξαφνικὰ πίσω τους:

— Πᾶμε ταξιδάκι στὴ Χονολούλου!

στὴ Χονολούλου,
στὴ Χονολούλου!
Κι’ ἂν δὲ σοῦ ἀρέσῃ,
πᾶμε κάπου ἄλλου,
πᾶμε κάπου ἄλλου!
Ζήτω ὁ Κρόνος!

Γυρίζουν ξαφνιασμένοι καὶ βλέπουν τὸν... Κοντοστούπη νὰ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μὲ μιὰ μαύρη γάτα στὴν ἀγκυλιά του!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ, γιὰ τὴν παρακοή τοῦ Κοντοστούπη στὴ διαταγὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ μείνῃ στὸ σπίτι. Ἀνασηκώνεται στὸ κάθισμά του, ἀποφασισμένος νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρὰ τὸ νάνο. Εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ πλανητόπλοιο στὴ Γῆ καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ τὸ λαθρεπιβάτη του.

— Γεῖά σας καὶ χαρά σας!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Ἀποφάσισα νὰ σᾶς συνοδεύσω, φίλοι μου. Ἄν δὲν εἶμαι ἐγὼ μαζί σας, ποῖος θὰ σᾶς... προστατεύσῃ σὲ περίπτωσι κινδύνου; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ Κοντοστούπη;

Καὶ μορφάζει τόσο κωμικὰ ὥστε οἱ τρεῖς φίλοι του βάζουν τὰ γέλια. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος μαλακώνει καὶ κάθεται πάλι στὴ θέσι του. Δὲν

ἔχει πιά τὴν ὄρεξι νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀστεῖο νάνο.

— Κοντοστούπη, τοῦ λέει, δὲν ἔφτανε πού χώθηκες ἐσὺ στὸ πλανητόπλοιο, ἀλλὰ μᾶς κουβάλησες καὶ ἄλλο ἐπιβάτη! Τί εἶναι αὐτὴ ἡ γάτα; Ποῦ τὴ θρῆκες;

— Εἶναι ἡ... Κοντοστούπα!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος σαλεύοντας ἀστεῖα τὴ μύτη του. "Εἶσαι τὴ θάφτισα! Εἶναι πολὺ ἔξυπνη γάτα καί..." "Ε! Κοντοστούπα! Ποῦ πᾶς;

"Ἡ γάτα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κοντοστούπη καὶ πηδάει στὸ πάτωμα.

Γυρίζει καὶ καρφώνει τὰ μάτια της στὸν Ὑπεράνθρωπο, μ' ἓνα βλέμμα τόσο παρὰ ξένο ὥστε ὁ ἥρωάς μας νοιώθει ἓνα δυσάρεστο συναίσθημα, σὰν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ κορμί του ἓνα ψυχρὸ ἡλεκτρικὸ ρεύμα.

"Ἡ γάτα ἀνοίγει τὸ στόμα της καί... μιλάει!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Δὲ μὲ ἀναγνωρίζεις;

Καὶ τὸ ἀλλόκοτο μαῦρο ζῶο ἀλλάζει μορφή! Γίνεται ἓνας ψηλὸς ἄντρας μὲ μαῦρο κοστούμι καὶ μ' ἓνα μακρὸ μαῦρο μανδύα!

Στὰ χεῖλῃ τοῦ Ὑπεράνθρωπου σχηματίζεται μιὰ λέξι:

— Ἐκεῖνος!

— Ἐ...κεῖνος!, μουρμουρίζει κι' ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας σὰν θρεγμένο σκυλί. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές! Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Ὑπεράνθρω-

που!* Πα... Παναγιὰ μου! Ἡ καρδούλα μου! Πνίγομαι! "ὦχ!... Δὲν εἶσαι Ἐκεῖνος; Εἶσαι ἡ γατούλα μου ἡ Κοντοστούπα! "Ελα Κοντοστούπα μου! Μὴ μοῦ κάνεις τέτοια ἀστεῖα καὶ πάθω καμμιὰ συγκοπή! Ξαναγίνε ὅπως ἦσουν! Δὲ σοῦ ἄρεσε πού αὐτὴ χάιδευσά τόσο ὁμορφα στὸ κεφαλάκι σου; "Ελα ψιψίνα μου!

Ὁ ξαφνικὸς τρόμος ἔχει χτυπήσει τὸν Κοντοστούπη στὸ μυαλό. Πηγαίνει κοντὰ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές καί... ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ!

Ἐκεῖνος γυρίζει τὸ βλέμμα του καὶ ἐξακοντίζει ἐναντίον τοῦ νάνου τὴν ἀόρατη τρομερὴ δύναμι της θελήσεώς του!

Ὁ Κοντοστούπης, χτυπημένος στὸ στήθος σὰν ἀπὸ μιὰ στιβαρὴ γροθιά, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Ἐκεῖνος στριφογυρίζει καὶ ἀντιμετωπίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του.

— Προσπάθησα νὰ ἐμποδίσω τὸ ταξίδι αὐτὸ στὸν Κρόνο, λέει, μὰ δὲν τὸ κατῴρθωσα ἐξ αἰτίας σας! Δὲν ἔπρεπε κανένας ἄνθρωπος νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸν πλανήτη Κρόνο! Ὁ πλανήτης

(*) Διάβασε γιὰ Ἐκεῖνον τὸν τρομερώτερο ἐγκληματῆα πού ἔχει γεννήσει ὁ κόσμος, στὰ τεύχη τοῦ «Ὑπεράνθρωπου»: 14, 15, 16, 18, 19 καὶ 21.

αὐτὸς κρύβει ἓνα μυστικὸ ποῦ κανέννας στὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ μάθῃ, πρὶν ἔρθῃ ἡ ὥρα! Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσω αὐτό! Δὲ θὰ φτάσετε ζωντανοὶ στὸν Κρόνο!

Καὶ τὰ μάτια τοῦ τινάζονται μιὰ πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο, μιὰ πρὸς τὴν Ἀστραπή καὶ μιὰ πρὸς τὸν Κεραυνό, χτυπώντας τοὺς μετὰ τὴν κεραυνοβόλα ἀόρατη δύναμί του!

Ἡ Ἀστραπή, χτυπημένη στὸ κεφάλι, χλωμιάζει σὰν νεκρή. Παραπατάει τρεκλίζοντας καὶ στηρίζεται στὸν τοῖχο τοῦ πλανητόπλοιου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ χάμω!

Ὁ Κεραυνὸς δέχτηκε τὸ χτύπημα στὸ στήθος καὶ ὁ πόνος ποὺ νοιώθει τὸν κάνει νὰ ξεφωνίσῃ σπαραχτικὰ καὶ νὰ διπλωθῇ στὰ δυό!

Ὁ μόνος ποὺ ἄντεξε καλὰ στὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὶς χίλιες μορφές εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ κεραυνοβόλο βλέμμα Ἐκείνου τὸν χτύπησε στὸ στήθος, μὰ ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὄλων τῶν ἐποχῶν δέχτηκε τὸ χτύπημα χωρὶς νὰ κλονιστῇ καθόλου!

Συσπειρώνεται γιὰ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, μὰ Ἐκείνος δὲ μένει ἀργός! Τὸν χτυπάει καὶ τὸν ξαναχτυπάει μετὰ τὴν ἀόρατη συντριπτικὴ δύναμί του, ἐξακοντίζοντάς τὴν ἐναντίον του μετὰ τὰ μάτια του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κλονί-

ζεται κάτω ὅπο τὰ χτυπήματα καὶ ὑποχωρεῖ. Δὲν ὑποχωρεῖ ὅμως γιατί δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐπιτεθῇ, ἀλλὰ γιατί βλέπει ἐκείνη τὴ στιγμή κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ συγκρατηθῇ.

Βλέπει τὸν πεσμένο Κεραυνὸ νὰ σέρνεται ἀργὰ καὶ ἀνεπαίσθητα καί, τοῖχο-τοῖχο, νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ βάθος τῆς αἵθουσας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει.

Ὁ γιὸς του, γιὰ νὰ μὴ διαιωνιστῇ ἡ πάλῃ αὐτὴ μετὰ τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὶς χίλιες μορφές, ἐφαρμόζει τὸ ἀρχαῖο στρατηγικὸ σχέδιο τῆς κυκλώσεως καὶ προσπαθεῖ νὰ θάλῃ τὸν ἀντίπαλό του ἀνάμεσα σὲ δυὸ πυρά.

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὸ χτύπημα, ποὺ εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ἦταν ἐλαφρὸ, καὶ παρακολουθεῖ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη σύγκρουσι, καθισμένος χάμω μετὰ τὴν πλάτῃ στὸν τοῖχο καὶ μετὰ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ φρίκη.

— Δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμα! μουρμουρίζει. Δὲν τὸ πιστεύω! Ἡ γατούλα μου, ἡ Κοντοστούπα μου μὴ τὸκανε αὐτό; Πῶς νὰ τὸ φανταστῶ; Πῶς νὰ περιμένη κανεὶς τέτοια ἀχαριστία; Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὴ χάιδεψα, τὴ νανούρισα καὶ τώρα μὴ παρασταίνει τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὶς χίλιες μορφές καί... τόλμησε νὰ σηκώσῃ χερί ἐπ' αὐτὴν μου! Τί νὰ σοὺ κάνω, μωρὴ Κοντοστούπα, ποὺ ξέρω πῶς εἶσαι μιὰ... ἄθωα γατού-

λα! 'Αλλοιῶς, θά σέ εἶχα κά νει... φύλλα καί φτερά! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Τί... ὥραϊο ταξιδάκι πού κάνω!

Ἐνῶ Ἐκεῖνος ἐξακο- λουθεῖ νά σφυροκοπῇ τόν Ὑπεράνθρωπο, ὁ Κεραυνὸς κα- ταφέρει νά φτάσῃ στοῦ θά- θος τῆς αἵθουσας. Ἡ Ἀστρα- πή, πού ἔχει συνέλθει στοῦ με- ταξὺ μὰ κάνει ἀκόμα τῇ ζα- λισμένη, παρακολουθεῖ μέσ' ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά της τίς κινήσεις τοῦ Κεραυ- νοῦ, ἔτοιμη νά πάρῃ κι' αὐτὴ μέρος στὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ μυστηριώδους καί πανί- σχυρου ἀντιπάλου τους!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει πά- λι Ἐκεῖνος. Κι' ἂν ἀκό- μα κατορθώσετε νὰ φτάσετε ζωντανοὶ ὡς τὸν Κρόνο, θά βρῆτε ἐκεῖ τὸ θάνατο! Δὲν μπορεῖς νά φανταστῇς τί σᾶς περιμένει ἐκεῖ! Ποιὰ μεγάλη ὁδυνήρῃ καί συντριπτικὴ ἔκ- πληξίς! "Ὡχ!

Τὴν ἴδια στιγμή, συμβαί- νουν τρία πράγματα μὲ ἀπί- στευτὴ ταχύτητα.

Ἡ Ἀστραπὴ τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τίς χίλιες μορφές καί τὸ κεφάλι της τὸν χτυπάει στοῦ στομάχι!

Ὁ Κεραυνὸς χυμάει ἀπὸ πίσω ἐναντίον του καί τοῦ κλείνει τὸ κεφάλι μέσα σὲ μιὰ συντριπτικὴ λαβή, πού κάνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μακρὺ μανδύα νά οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ ἐ- πίσης κεραυνοβόλα, πρὶν Ἐ- κεῖνος προλάβῃ νά ἀλλά-

ξῇ μορφή καί τοὺς ξεφύγει μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια. Τινάζεται σὰν βολίδα καί ἡ γροθιά του χτυπάει τὸ μυστηριώδη ἄν- θρωπο στοῦ σαγόνι, κάνοντάς τον νά χάσῃ τίς αἰσθήσεις του!

— Οὐφ!, κάνει ὁ Κεραυνός. Μᾶς ἔβαλε πάλι σὲ δύσκολη θέσι ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄν- θρωπος!

— Γρήγορα!, λέει ἡ Ἀ- στραπή. Νὰ τοῦ δέσουμε τὰ χέρια καί τὰ μάτια, πρὶν συνέλθῃ καί τ' ἀνοίξῃ καί ἀλ- λάξῃ πάλι μορφή!

Τοῦ δένουν μ' ἓνα σκοινὶ τὰ χέρια καί μ' ἓνα μαντῆλι τοῦ δένουν σφιχτὰ τὰ μάτια. Ἀπὸ προηγούμενες συναντή- σεις μαζί του ξέρουν ὅτι, ὅ- ταν τὰ μάτια του εἶναι κλει- στά, Ἐκεῖνος δὲν εἶναι παρὰ ἓνας συνηθισμένος ἄν- θρωπος μὲ συνηθισμένη δύ- ναμι! "Ὅταν ὁμῶς τὰ μάτια του εἶναι ἀνοιχτά, ἔχει τὴν ἱκανότητα νά κεραυνοβολῇ μὲ τὸ βλέμμα του; ν' ἀλλάξῃ μορφή καί νά γίνεταί πάνθη- ρας, τίγρη, λιοντάρι, γάτα ἢ ὅποιοδῆποτε ἄλλο ζῶο ἢ ἄν- θρωπος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάθεται πάλι στὴ θέσι τοῦ πιλότου καί διορθώνει τὴν πορεία τοῦ πλανητόπλοιου, πού εἶχε ἀλλάξῃ ἐλαφρὰ στοῦ διάστη- μα τῆς πάλης.

Πίσω του ὁ Κοντοστούπης κλαψουρίζει:

— Εἶδες τί ἔπαθες, γατού- λα μου; Εἶδες ποῦ ὡδηγεῖ ἡ ξεροκεφαλί, Κοντοστούπα μου; Σὲ δεῖρανε καί σὲ δέ-

σανε! "Ωχ, ή καρδούλα μου! Τί κακό είν' αυτό που μέ θρή κε; Νά βλέπω την άγαπημένη μου γατούλα δεμένη και μέ τη μορφή 'Ε κείνου, του πιό τρομερού έγκληματία του κόσμου!

'Ο Κοντοστούπης
στήν... Κόλασι!

ΣΕ ΛΙΓΗ ώρα, φανερώνεται μπροστά, μέσα από τη διάφανη πλώρη του πλανητόπλοιου, ό πλανήτης Κρόνος μέ τόν τεράστιο φωτεινό δακτύλιο του γύρω από τό όγκώδες σώμα του!

Φτάνουμε!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος. Παιδιά, έτριμασθήτε! Κοντοστούπη, άφησε τά κλαψουρίσματα για την... ανύπαρκτη γάτα σου και θούλωσε τό στόμα σου! Δέν ξέρω τί θα δούν τά μάτια μας όταν θα προσγειωθούμε στον Κρόνο. 'Από τά λόγια όμως 'Ε κείνου, ύποψιάζομαι ότι θα θρούμε κάτι τρομερό!

Τό πλανητόπλοιο διαγράφει ένα γοργό κύκλο γύρω από τό μεγάλο πλανήτη κι' έπειτα προσγειώνεται άπαλά. Τό έδαφος του Κρόνου είναι ανώμαλο και γεμάτο μικρούς κρατήρες από ήφαιστεια και θερμές πηγές που έξακοντίζουν καυτό νερό, φωτιά και καπνούς!

'Ο 'Υπεράνθρωπος άνοίγει την πόρτα του πλανητόπλοιου και λέει μέ ίκανοποίησι:

— 'Εντάξει, παιδιά! 'Υπάρχει άτμόσφαιρα εδώ, όπως και στή Γή! 'Ο άέρας είναι

καλός και άναπνεύσιμος! 'Ελάτε όλοι έξω!

Βγαίνουν έξω, κουβαλώντας μαζί τους και τόν δεμένο και άναίσθητο άκόμα άνθρωπο μέ τις χίλιες μορφές.

'Ο Κοντοστούπης κατεβαίνει διστακτικά τη σκάλα, κυττάζοντας γύρω, μέ τά μάτια του γουρλωμένα από τρόμο, τις θερμές πηγές και τις φωτιές και τούς καπνούς που ξεπηδούν κάθε τόσο μέσα από τό έδαφος.

— Πα... Παναγίτσα μου! τραυλίζει. Βρισκόμαστε στήν...κόλασι! "Αμ τ'όξερα έγώ! Τό καταλόβαινα έγώ! Κύττα εκεί! Καυτά νερά και φωτιές! Πού είναι όμως οί διαβόλοι; Γιατί δέ φανερώνονται;

Προχωρεί ανάμεσα στίς πηγές και στους μικρούς κρατήρες χοροπηδώντας κάθε τόσο, όταν τό πόδι του άγγίζει καμμιά καυτή πέτρα.

— Δέν τά βλέπω καλά τά πράγματ α!, μουρμουρίζει. Θα ψηθώ σαν κοτόπουλο εδώ! Θέλω νά φύγω! Θέλω νά γυρίσω πίσω στή Γή, στήν άγαπημένη μου Γή, στο χώμα μου, στα λουλουδάκια μου! Θέλω νά φύγω! Θέλω νά φύ...

'Η κουθέντα πνίγεται στο λαμό του. Αυτό που βλέπει μπροστά του ξεπερνάει κάθε φαντασία και κάθε περιγραφή.

Πίσω από ένα θράχο προβάλλει ένα άπίστευτο τέρας. Είναι μικρό, αλλά τρομακτικό και άπαίσιο. Τό μέγεθος

του δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ ἑνὸς σκυλιοῦ, μὰ τὸ κορμί του εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα εἶδος λεπιδωτοῦ θώρακος, ποῦ θυμίζει κροκόδειλο. Ὁ θώρακός του εἶναι γεμάτος ἀπὸ μυτερά κέρατα, ὀρθία καὶ στητά. Τὸ κεφάλι του εἶναι μακρουλό καὶ τὸ ρύγχος του εἶναι πολὺ μυτερό σὰν κέρατο καὶ ἐπάνω στὸ μέτωπό του ὑπάρχει ἕνα ἄλλο κέρατο, πιὸ μακρὺ καὶ πιὸ μυτερό ἀπὸ τ' ἄλλα.

— Πίσω μου σ' ἔχω, σατανᾶ!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του. Πεθαίνω! Πέθανε! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχισατανᾶς κι' ἔρχεται ν' ἀρχίσῃ... τὰ παιχνιδάκια μαζὶ μου! "ὦχ, δροσιές! "ὦχ, λαχτάρεις! Θὰ μὲ θουτήξῃ στὸ καυτὸ νερό κι' ἔπειτα θὰ μὲ ψήσῃ στὴ φωτιά! "ὦχ, τὸ κορμάκι μου! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Τὸ ἀλλόκοτο ζῶο μὲ τὰ κέρατα καὶ τὸ λεπιδωτὸ θώρακα κάνει ἕνα θῆμα πρὸς τὸν Κοντοστούπη, ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκωφο γρύλλισμα.

Ὁ νάνος νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Τί ἀστεῖος ποῦ εἶσαι, κύριε ἀρχισατανᾶ! Μὲ κάνεις νὰ γελάω! Χό, χό, χό! Τί ὠραία κερατάκια ποῦ ἔχει! Τί κρῖμα νὰ μὴν εἶχαμε γνωριστῇ πιὸ πρὶν! Θὰ ἔφερνες τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδάκια σου καὶ θὰ κῆναμε ἑκδρομοῦλες ὅλοι μαζὶ! Θὰ τρώγαμε... φωτιές καὶ θὰ μεθού-

σαμε πίνοντας... καυτὸ νερό ἀπὸ τὶς πηγές τῆς κόλασης!

Τὸ ζῶο ἀφήνει ἕνα ἀκόμα γρύλλισμα καὶ ὀρμαεῖ ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη, μὲ τὸ κεφάλι του χαμηλωμένο καὶ μὲ τὸ μεγάλο κέρατό του προτεταμένο!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἕνα χέρι ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ ζώνη καὶ τὸν σηκώνει ψηλά. Εἶναι ὁ Κεραυνός, ποῦ μὲ τὴν ἐπέμβασί του σώζει τὸ μικροσκοπικὸ φίλο του ἀπὸ ἕνα φριχτὸ θάνατο!

Ἡ Ἀστραπή, ποῦ στεκόταν λίγο πιὸ πέρα, χτυπάει τὰ πόδια τῆς χάμω, ἀπογειώνεται καί, περνώντας πάνω ἀπὸ τὸ τερατῶδες κερασφόρο ζῶο, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μακρὺ κέρατό του καὶ τὸ σηκώνει ψηλά.

Ὅταν φτάνει σὲ ἀρκετὸ ὕψος, τὸ παρατάει καὶ τὸ ζῶο μὲ τὸ λεπιδωτὸ θώρακα βροντᾷ χάμω καὶ μένει ἀσάλευτο, νεκρό!

Τὰ παιδιὰ, μαζὶ μὲ τὸν Κοντοστούπη, προσγειώνονται κοντὰ στὸν πατέρα τους. Ὁ νάνος παραληρεῖ ἀπὸ τὸ νευρικὸ κλονισμό ποῦ δοκίμασε.

— Ἀφήστε με!, ξεφωνίζει. Μὴ μὲ κρατᾶτε! Ὁ ἀρχισατανᾶς μὲ χτύπησε μπαμπέσικα! Μὲ χτύπησε ὑπούλα καὶ ἄτιμα! Ἀφήστε με νὰ τοῦ δώσω ἕνα χέρι ξύλο! Ἀφήστε με νά... Τί εἶναι αὐτό;

Καὶ δείχνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα, πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ - θαύματα γυρίζουν

πρός τὸ μέρος αὐτὸ καὶ βλέπουν δυὸ σκοῦρα σημαδάκια νὰ πετοῦν μὲ ασύλληπτη ταχύτητα πάνω ἀπὸ τοὺς κρατῆρες τῶν ἡφαιστειῶν καὶ τὶς πηγές, πλησιάζοντας ὁλοένα!

— Τί εἶναι αὐτά; λέει κι' ὁ Κεραυνός. Φαίνονται σὰν ἀνθρώποι!

— Εἶναι... βελζεβούλῃδες!, τραυλίζει ὁ νάνος. "Ερχονται γιὰ νὰ παλαίψουν μαζί μου! Θά τοὺς συντρίψω! Θά... "Ωχ! 'Η καρδούλα μου!

Τώρα, οἱ φίλοι μας ξεχωρίζουν πιὸ καθαρά τὰ πλάσματα ποὺ ἔρχονται πετώντας. Εἶναι πραγματικά δυὸ ἀνθρώποι! Δυὸ ἄντρες! Φοροῦν κοστούμια ὅμοια μὲ τὰ κοστού-

μια τῶν Ὑπερανθρώπων! Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὰ κοστούμια τοὺς εἶναι μαύρα. Τὰ περιβραχιονία τοὺς, ἡ ζώνη τοὺς καὶ οἱ μπότες τοὺς εἶναι χρυσόχρωμα! Οἱ μέρτες τοὺς εἶναι ἄσπρες μὲ χρυσὰ κεντήματα! Στὸ στήθος τοὺς εἶναι κεντημένος μὲ χρυσή κλωστή ἕνας πλανήτης Κρόνος μὲ τὸ δακτύλιό του ὁλόγυρα!

Εἶναι δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι! Δυὸ μαύροι ὑπεράνθρωποι!

Ὁ Μαῦρος
Ὑπεράνθρωπος!

Ἡ γροθιά τοῦ Σατοῦρ χτύπησε τὸν ἀντίπαλό του στὸ πρόσωπο.

M Ρ Ι Ν οἱ φίλοι μας συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους, οἱ δυὸ ἀλλόκοτοι ἱπτάμενοι ἄνθρωποι, θρίσκονται ἀνάμεσά τους καὶ ὁρμοῦν σὲ μιὰ συντριπτική, τρομακτικὴ ἐπίθεσι.

Ἡ γροθιά τοῦ ἑνός, ποὺ εἶναι πιὸ μεγάλος, χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ στήθος καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῇ δέκα μέτρα μακριά, καὶ νὰ πέση στὰ καυτὰ νερὰ μιᾶς πηγῆς!

Ὁ ἄλλος ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες καὶ μιὰ τιτανομαχία ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ στὸ μαυροντυμένο ἀντίπαλό του μὲ τὸν Κρόνο στὸ στήθος!

Οἱ γροθιές του δὲν ἔχουν τὸ κεράννοβόλο ἀποτέλεσμα τοῦ συντρώφου του, μὰ

Μ' ένα πήδημα ή 'Αστραπή χτύπησε στο στήθος τόν άνθρωπο μέ τις χίλιες μορφές!

είναι αρκετά δυνατές ώστε να κάνουν τόν Κεραυνό και τήν 'Αστραπή να βογγούν από πόνο σέ κάθε χτύπημά του!

Μά ται τά χτυπήματα τών παιδιών κάνουν τόν αντίπαλό τους να σπαρταράει και να μουγγρίζει!

Ενώ συνεχίζεται ή τριμιακτική αυτή σύγκρουσι, ό άλλος ίπταμένος άνθρωπος ούκ θει πίνω σ' Έκεινον και τοῦ λύει τά δεσμά, έλευθερώνοντάς του τά χέρια και τά μάτια. 'Ο άνθρωπος μέ τις χίλιες μορφές εξακολουθεί όμως να είναι άναίσθητος. 'Ο ίπτάμενος τόν σηκώνει στην άγκαλιά του και, κρατώντας τον έτσι, άπογειώ-

νεται και κάνει μιá θόλτα στόν άέρα για να τόν χτυπήση τό δροσερό άεράκι και να τόν συνεφέρει...

'Ο Κοντοστούτης, μέ τήν καρδιά πιασμένη από τό φόβο, είναι πεσμένος στα γόνατα και μουρμουρίζει μιá προσευχή:

— Θεούλη μου! Προστάτευσε τό δούλο σου Κοντοστούπη! Κάποιο κακό χέρι μ' έρριξε στην κόλασι και τώρα οι δαίμονες φτερουγίζουν γύρω μου ζητώντας να μου πιούν τό αίμα! Έγώ δέν είμαι για τήν κόλασι, Θεούλη μου! Είμαι για τόν Παράδεισο! 'Η ψυχούλα μου είναι άγνή και κάτασπρη σαν περιστεράκι! Τό μόνο κακό

πού έχω κάνει στη ζωή μου είναι ότι σκότωσα δέκα... λιοντάρια, έντεκα... τίγρες, έφτά... ίπποπόταμους και πέντε... ελέφαντες! Τίποτ' άλλο δεν έχω πειράξει στη ζωή μου, Θεούλη μου! "Α, ναι! Ξέχασα! Έξώντωσα έπίσης και μερικά τέρατα! Τίποτ' άλλο!

Ο 'Υπεράνθρωπος στο μεταξύ περνάει θασανιστικές στιγμές. Μέσα στο καυτό νερό, όπου τον έχει ρίξει ή γροθιά του αντιπάλου του, ο φίλος μας νοιώθει το κορμί του να τσουρουφλίζεται και τὰ ρουθούνια του και τὰ μάτια του να καίνε τόσο πολύ, ώστε για μιὰ-δυό στιγμές χάνει σχεδόν έντελώς τις αίσθήσεις του!

Βυθίζεται άργά μέσα στο νερό που θράζει και κοχλάζει, ενώ διαπεραστικοί πόνοι, σαν μαχαιριές, κάνουν τὸ μυαλό του νὰ τυραγνιέται άβάσταχτα!

"Ένας ύπνος αρχίζει νὰ τὸν κυριεύη! "Ένας γλυκός ύπνος, πού τὸν προκαλοῦν οί χημικές οὐσίες πού περιέχει τὸ νερό! Οί πόνοι του έλαττώνονται! Πόσο ὁμορφο και γλυκό θὰ ἦταν νὰ κοιμηθῇ, νὰ κοιμηθῇ θαθειά και αξύπνητα!

Μιά σκέψη ὅμως άστράφτει μέσα του: Τὰ παιδιὰ του! Μόνοι, επάνω στην έπιφάνεια, ὁ Κεραυνός κι' ή 'Αστραπή δεν θὰ μπορέσουν ν' άντέξουν στὰ τρομερά χτυπήματα τῶν ιπτάμενων μαστροντυμένων ανθρώπων και

θὰ πεθάνουν στο μακρινό εκείνο, έρημο και άφιλόξενο πλανήτη!

Η σκέψη αὐτή δίνει καινούργιες δυνάμεις στὸν 'Υπεράνθρωπο. Συγκεντρώνει ὅλη τὴ θέλησί του, άποτινάζει άπό τὴν ψυχὴ του τὸν ὕπνο και συσπᾷ με δύναμι τὰ μέλη του.

Τὸ κορμί του τινάζεται πρὸς τὰ πάνω. Θγαίνει άπό τὴν πηγὴ σαν βολίδα και άνυψώνεται στὸν άέρα! Χάρις στην άντοχή με τὴν ὁποία εἶναι προικισμένος ὁ ὀργανισμός του, συνέρχεται σχεδόν άμέσως!

Κυττάζει κάτω και βλέπει κάτι πού ιάνει τὴν καρδιά του νὰ φουσκώσει άπό ένθουσιασμό και καμάρι για τὰ παιδιὰ του και τὴν ψυχὴ του νὰ ριγίση άπό άνησυχία και τρόμο!

Βλέπει τὸν Κεραυνό και τὴν 'Αστραπή, πού συνεχίζουν άπεγνωσμένα τὴ μάχη, νὰ ὀρμοῦν εναντίον τοῦ αντιπάλου τους σὲ μιὰ συνδυασμένη στρατηγική επίθεση.

Η γροθιά τῆς 'Αστραπῆς χτυπάει τὸν μυυροντυμένο ιπτάμενο ένιωπο στο στήθος, άκριβῶς πάνω στην καρδιά, κάνοντας τον νὰ κλονιστῇ με τὴν άνάσα πιασμένη!

Η γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τότε σηκώνεται ψηλά και κατεβαίνει με τόση μανία πάνω στο κεφάλι τοῦ έχθρου του, ώστε τὸ κρανίο του άνείγει σὰ δυὸ μ' έναν άκτίσιο ξερό κρότο!

Ο ιπτάμενος, ὀνθρωπος με

τῇ μαύρῃ στολή καὶ τὸ χρυσὸ Κρόνον στὸ στήθος σωριάζεται νεκρὸς χάμω, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο μέσα στὸ καυτὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς!

Τὴν ἴδια στιγμή, κοντὰ στὰ παιδιὰ, προσγειώνεται ὁ ἄλλος ἱπτάμενος ἄνθρωπος τοῦ Κρόνου μὲ Ἑκείνον στὴν ἀγκαλιά του, ποῦ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ.

Ἀκουμπάει χάμω τὸν ἄνθρωπο μὲ τίς χίλιες μορφές καὶ συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν δυὸ παιδιῶν!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀγρυπνάει. Μὲ μιὰ ἀστραπιαίᾳ κάθετη ἐφόρμησι, χαμηλώνει πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ δίνει στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου μιὰ γροθιά τόσο δυνατὴ, ὥστε αὐτὸς χάνει τὴν ἰσορροπία του, τινάζεται δέκα μέτρα μακριὰ καὶ πέφτει μέσα στὴν καυτὴ πηγὴ, ὅπου λίγες στιγμὲς πρὶν εἶχε πέσει ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Εἶναι Ἑκείνος μὲ τὸ μακρὺ μαῦρο μανδύα του καὶ μὲ τὰ μπράτσα του σταυρωμένα στὸ στήθος του. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν παράξενα, γεμᾶτα ἀπὸ τὴ μυστηριώδη, ἀλλόκοτη καὶ ἀόρατη δύναμι τῆς θελήσεώς του!

— Χά, χά, χά!, κάνει. Νομίζεις πὼς σκότωσες τὸν Σατοῦρ, ἔ; Πέφτεις ἔξω, Ὑπεράνθρωπε! Θὰ τὸν δῆς σὲ λίγο νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸ καυτὸ νερὸ ἀνέπαφος ὅπως κι' ἐσύ! Γιατὶ εἶναι κι' αὐτὸς... ὕπεράνθρωπος σὰν ἐσένα! Εἶναι

ὅμως ἕνας ὑπεράνθρωπος τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἐκδικήσεως! Εἶναι ἕνα δημιούργημα μου, τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ζωῆς μου! Γιὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῶ καὶ νὰ ἐκδικηθῶ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, σκέφτηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ δημιουργήσω ἕναν ἀντίπαλό σου, ποῦ νὰ εἶναι δυνατός σὰν ἐσένα! Ἕκανα πειράματα, χιλιάδες πειράματα, πάνω σὲ ἀνθρώπους ποῦ τοὺς πῆρα ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ τοὺς μετέφερα μ' ἕνα πλανητόπλοιο στὸν Κρόνο! Πέθαναν ὅλοι τοὺς σχεδόν! Θὰ θρῆς τὰ κόκκαλά τους σὲ μιὰ κοιλάδα, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ θουνό! Ἐξῆσαν μόνο τρεῖς ὁ Σατοῦρ— ποῦ τὸν ὠνόμασα ἔτσι ἀπὸ τὸ Σατούρνους ποῦ στὴ λατινικὴ γλῶσσα σημαίνει Κρόνος —, ὁ Σεϊτάν, ποῦ τὸν σκότωσαν τὰ παιδιὰ σου, καὶ μιὰ γυναίκα μὲ τὴν ὁποία σκοπεύω νὰ ζευγαρώσω τὸν Σατοῦρ, τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπό μου, καὶ νὰ δημιουργήσω μιὰ γενεὰ ὑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ! Ὁ Σατοῦρ εἶναι τέλειος! Ὁ Σεϊτάν ὅμως δὲν ἦταν τέλειος, δὲν εἶχε ὠριμάσει ἀκόμα κι' αὐτὸς ἦταν. ὁ λόγος, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ νεκρὸς κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς! Ὁ Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος, θὰ ἐκδικηθῇ ἐσένα καὶ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔχετε κάνει! Θάρθῃ στὴ Γῆ καὶ θὰ γίνῃ ἐκεῖ βασιλιάς τοῦ ἐγκληματικοῦ ὑποκόσμου, σκορπίζοντας τὸν τρῶ-

μο, τὸν πανικό καὶ τὸ θάνα-
το! Νά τος!...

Τὸ τέλος ἐνός
κακούργου!

ΜΕΣΑ ἀπὸ τὴν
καυτὴ πηγὴ ξεπηδάει σὰν βο-
λίδα ὁ Σατούρ! Κάνει μιὰ
στροφή στὸν ἀέρα καὶ σὰν
καταπέλτης κατεβαίνει πρὸς
τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τις γρο-
θιές σφιγμένες καὶ τὸ ἄσχη-
μο πρόσωπό του συσπασμέ-
νο ἀπαισία ἀπὸ θυμὸ καὶ
λύσσα!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστρα-
πὴ, γιὰ νὰ δώσουν τὸν καιρὸ
στὸν πατέρα τους νὰ πολεμή-
σῃ μὲ τις πλάτες του προατα-
τευμένες, συνεννοοῦνται μὲ
μιὰ ματιά καὶ ὁρμοῦν ἐναν-
τίον Ἐκεῖνου, τοῦ ἀνθρώ-
που μὲ τις χίλιες μορφές καὶ
μὲ τὰ κεραυνοβόλα μάτια!

Καὶ ἀρχίζει τότε μιὰ τρο-
μακτικὴ μάχη. Ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριά, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι'
ὁ Σατούρ συμπλέκονται σ'
ἓναν τιτάνειο ἀγῶνα, σὲ μιὰ
ἀπίστευτὴ γιγαντομαχίᾳ. Ἀν-
ταλλάσσοντας γροθιές μὲ ἄ-
φάνταστὴ δύναμι καὶ ἀρπά-
ζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο σὲ
χειρολαβές πού κάνουν τὰ
κορμιά τους νὰ συσπῶνται ἀ-
πὸ τὸν πόνο καὶ τὰ κόκκαλά
τους νὰ τρίβουν!

Ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυ-
νὸς πιδ πέρα προσπαθοῦν νὰ
πλησιάσουν τὸν ἄνθρωπο μὲ
τις χίλιες μορφές, χωρὶς ὅ-
μως νὰ τὸ κατορθώσουν! Ἐ-
κεῖνος τοὺς σφυροκοπáει
μὲ τὴν ἀόρατὴ δύναμὶ του μὲ

τόση μανία, ὥστε τὰ παιδιὰ
—θαύματα κλονίζονται καὶ
παραπατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ
χτυπήματά του καὶ ἀναγκά-
ζονται νὰ ὑποχωροῦν κάθε
τόσο!

Ὁ Κοντοστούπης, πεσμέ-
νος στὰ γόνατα, παρακολου-
θεῖ αὐτὲς τις τιτανομαχίες μὲ
μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρό-
μο καὶ φρίκη.

Ἡ φιλότιμη καρδιά του πο-
νάει πού θλέπει τοὺς φίλους
του νὰ κινδυνεύουν καὶ νὰ ὑ-
ποφέρουν. Καὶ ὁ δειλὸς νά-
νος, καταπνίγοντας τὸ φόβο
του, ἀποφασίζει νὰ δράσῃ!

Ἀρπάζει ἀπὸ χάμω μιὰ
φούχτα στάχτη, πηγαίνει κον-
τὰ στὸν ἄνθρωπο μὲ τις χί-
λιες μορφές καὶ τὸν σκουν-
τάει ἐλαφρὰ στὴν πλάτη.

Ἐκεῖνος γυρίζει ἑαφ-
νιασμένος κι' ὁ Κοντοστού-
πης, μὲ μιὰν ἀπότομὴ κίνη-
σι... τοῦ ρίχνει τὴ στάχτη στὰ
μάτια!

Ἐκεῖνος, οὐρλιάζοντας
ἀπὸ πόνο καὶ λύσσα, κάνει
ἓνα πῆδημα πίσω, τρίβει τὰ
μάτια του γιὰ νὰ τ' ἀπαλλά-
ξῃ ἀπὸ τὴν στάχτη, τ' ἀνοίγει
καὶ τὰ στρέφει πρὸς τὸ νά-
νο!

— Μανούλα μου!, τραυ-
λίζει ὁ Κοντοστούπης. Χάθη-
κα! Θά μὲ χτυπήσῃ μὲ τὴ μα-
τιά του!

Στὴν τρομάρα του καὶ οἱ
σάστισμά του, ὁ πανικόβλη-
τος νάνος κάνει κάτι ἀπρο-
σδόκητο. Ἀκουμπάει τὶς πα-
λάμες του χάμω, τινάζει τὰ
πόδια του καὶ θρίσκει ἀ-
νάποδα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω

καὶ τὰ πόδια πάνω καὶ μετὰ τὴν
ράχη στραμμένη πρὸς Ἐ-
κεῖνον!

Τὴν ἴδια στιγμή, Ἐκεῖ-
νος ἐξακοντίζει μετὰ τὰ μά-
τια του τὴν ἀόρατη δύναμί
του, ποὺ χτυπάει τὸν Κοντο-
στούπη... στὰ μαλακά!

Ὁ νάνος πέφτει μπρούμυ-
τα θογγώντας:

— "Ἀχ! Χριστουλάκη μου! Μ' ἔφαγε τὸ τέρας! Μ' ἔφα-
γε ἄτιμα καὶ προδοτικά!
Ὠχ, ὁ... ποπὸς μου! Ὠχ, ὁ
καημενούλης! Δὲν περίμενα
ποτέ νὰ τὸ πάθω αὐτό!

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὶς χίλιες
μορφές δὲ χάνει ἄλλο τὸν
καιρὸ του μετὰ τὸν Κοντοστού-
πη. Γυρίζει στὴν Ἀστραπή
καὶ στὸν Κεραυνὸ καί, ἀπο-
φασισμένος νὰ τελειώσῃ πιά
αὐτὴ τὴ μάχη, κάνει κάτι ἀ-
πίστευτο. Ἀλλάζει μορφή!

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ μαῦρο
μανδύα ἐξαφανίζεται καὶ στὴ
θέσι του φανερώνεται ὁ... Ὑ-
περάνθρωπος! "Ὁχι βέβαια
ὁ ἴδιος, γιατί τὴν ἴδια στιγμή
ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξακολου-
θεῖ νὰ παλεύῃ λίγο πιο πέρα
μετὰ τὸν Σατοῦρ, τὸν τρομερὸ
Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο!

Εἶναι ἓνα πιστὸ ἀντίγραφο
τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ ξεγελάσῃ ἄκόμα καὶ
τὴν ἴδια τὴν Ἑλσα!

Ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Κεραυ-
νὸς κοντοστεκόνται σαστι-
σμένοι. Μά, πρὶν Ἐκεῖνος
προλάβῃ νὰ περάσῃ στὴν ἐπί-
θειο, συμβαίνει κάτι ποὺ μό-
νο ἡ Θεία Πρόνοια, τὸ χέρι
τοῦ Θεοῦ, μπορούσε νὰ εἶχε
προκαλέσει γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα

τέλος στὴν ἐγκληματικὴ δρᾶ-
σι του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐφαρμό-
ζει πάνω στὸν Σατοῦρ μιὰ
ἀριστοτεχνικὴ λαβὴ ζίου-ζι-
του, ποὺ κάνει τὸν Μαῦρο
Ὑπεράνθρωπο νὰ κάνῃ μιὰ
στροφὴ στὸν ἀέρα καὶ νὰ πάῃ
νὰ πέσῃ πέντε μέτρα μακριά,
μπροστά σ' Ἐκεῖνον, ποὺ
ἔχει τώρα τὴ μορφή τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου!

Ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα καὶ
νομίζοντας πὼς ἔχει νὰ κάνῃ
μετὰ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρω-
πο, ὁ Σατοῦρ σηκώνει τὴ
γροθιά του καὶ τὴν κατεβάζει
μετὰ ἀπίστευτὴ ὀρμὴ πάνω σὸ
πρόσωπο Ἐκεῖνου!

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὶς χίλιες
μορφές ἀλλάζει πάλι μορφή!
Ξαναγίνεται ὁ ἑαυτὸς του, ὁ
ἄνθρωπος μετὰ τὸ μαῦρο μαν-
δύα, καὶ σωριάζεται χάμω μετὰ
τὸ κρανίον ἀνοιγμένο, νεκρὸς
γιὰ πάντα!

Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ
φρίκη, ὁ Σατοῦρ βλέπει τὸ
κακὸ ποὺ εἶχε κάνει στὸν ἀ-
φέντη του! Κυττάζει γύρω.
Οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸν πλη-
σιάζουν ἀργὰ ἀπὸ ὅλες τὶς
μεριεὶς ἀποφασισμένοι νὰ τὸν
ἐξοντώσουν!

Μιὰ ἐκφρασί πανικοῦ ζω-
γραφίζεται σὸ πρόσωπό του.
Ξαφνικά, καὶ πρὶν οἱ φίλοι
μας φτάσουν κοντά του, ὁ
Σατοῦρ κάνει ἓνα τεράστιο
πήδημα, θρίσκει στὸν ἀέρα
καί, μετὰ κατακόρυφη θου-
τιά, χάνεται μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ
τὶς πηγὲς μετὰ τὸ καυτό νερό!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι συγκεν-
τρώνονται γύρω ἀπὸ τὴν πη-

γή, περιμένοντας νά βγῇ ὁ Σατούρ. Μὰ ἡ ὥρα περνάει κι' ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος δὲ φαίνεται! Τὰ σκοτεινὰ θάβη τῆς πηγῆς ποὺ θράζουν κρατοῦν καλὰ τὸ κορμί του!

— Πάμε!, λέει τέλος ὁ Ὑπεράνθρωπος. Φαίνεται ὅτι αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴ λύπη του ποὺ σκότωσε κατὰ λάθος τὸν ἀφέντη του! Προτιμῶ αὐτὴ τὴ λύση! Ἔτσι δὲ θάψαμε ἐμεῖς τὰ χέρια μας σὲ αἷμα! Ἄς ἐπιστρέψουμε τώρα στὸ πλανητόπλοιο κι' ἄς γυρίσουμε στὴ Γῆ! Ἡ ἀποστολή μας τελείωσε!

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ πλανητόπλοιο ἀπογειώνεται καὶ ξεμακραίνει γοργὰ ἀπὸ τὸν Κρόνο. Ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τρίβοντας τὸν... ποπὸ του, ποὺ πονάει ἀκόμα, μουρμουρίζοντας:

— Τέτοια προσβολὴ δὲν

τὴν εἶχα ξαναπάθει! Ἄς ἔχει χάρι ποὺ τὸν σκότωσε ὁ Σατούρ, ἀλλοιῶς...

Οἱ Ὑπεράνθρωποι γελοῦν. Εἶναι εὐχαριστημένοι ποὺ ἀπῆλλαξαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἕναν παλιὸ ἐχθρό, Ἐκεῖνον, κι' ἀπὸ ἕναν καινούργιο, τὸν Σατούρ!

Δὲ θὰ γελοῦσαν ὅμως ἂν ἔβλεπαν τί συμβαίνει τὴν ἴδια στιγμή κάτω, στὸν Κρόνο!

Ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος, τὸ δημιούργημα Ἐκεῖνου, θγαίνει ἀπὸ τὴν καυτὴ πηγὴ ὀλοζώντανος καὶ μὲ τὸ σῶμα ἀνέπαφο.

Μορφάζοντας ἄγρια, σαλεύει τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλανητόπλοιου.

— Ὑπεράνθρωποι!, γρυλίζει ὑπόκωφα. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ εἶμαι ἔτοιμος, θάρθω στὴ Γῆ! Καὶ τότε...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη Ἀπακλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 23) οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» (τεύχη 1—8 καὶ 9—16).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τίς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἐπιβάρυναι γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικὰ ἐκάστου τόμου δραχ. 5.000.

Τό Ταχυδρομείο μας

ΠΑΡ. ΤΖΙΦΑΝ, Βρέσθαινα: 'Εσταλήσαν. Οι υποδείξεις σου θά ληφθούν υπ' όψιν. Εύχαριστώ για τὰ καλὰ λόγια. * ΘΕΟΔ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΝ, Χαλκίδα: Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ τόμου ἐστάλη. Συμβαίνει μιά καθυστέρησις στίς ἐπαρχίες ἀλλὰ μόνο γιὰ ἓνα τεῦχος κι' ὄχι γιὰ 12 ὁλόκληρα τεύχη (!) ὅπως κακῶς σέ ἐπιληροφόρησαν. Τὸ πάθημα τοῦ φίλου σου εἶναι κωμικό, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστο. Σὲ παρακαλῶ νὰ φροντίσης ἐσὺ νὰ τοῦ θάλης λίγο μυαλό. * ΑΝΤΩΝ. ΚΑΜΑΡΑΝ, Θεσνίκη: Τὰ γεμάτα ἐνθουσιασμό λόγια σου μὲ γεμίζουν κουράγιο στὸν ἀγῶνα μου. 'Ο Κοντοστούπης παρεξηγήθηκε ὁμως! 'Αν δὲν τὸν ἐπιανε ἡ καρδιά του, λέει, θά... 'Ε κ ε ἱ ν ο ς σκοτώνεται στὸ 23ο τεῦχος, δηλαδὴ στὸ τεῦχος ποὺ κρατᾷς στὰ χέρια σου! * Γ. ΤΣΟΥΝΑΚΗΝ, Βόλον: 'Υπάρχουν στὸ γραφεῖο ὅλα τὰ παλαιότερα τεύχη. Γράψε μου

νά σοῦ τὰ στείλω. 'Η τιμὴ τους εἶναι 2.000 τὸ ἓνα. * Β. ΤΖΙΜΟΝ, Σέρρας: 'Η ὑπόδειξίς σου θά ληφθῇ υπ' ὄψιν. Τὸ τεῦχος ἐστάλη. * ΣΤΕΦ. ΑΙΝΑΚΗΝ, Σύρον: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια σου, εὐχαριστῶ. * Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιατρά: 'Εστάλη. * ΔΗΜ. ΧΑΡΙΤΑΤΟΝ, Αἰγίον: Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ Β' τόμου ἐστάλη. Περισεύουν 1.500 δραχ. Τί ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ στείλωμε γι' αὐτές; * ΕΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Πετρούσα Δράμας: 'Η συνδρομὴ ἐτακτοποιήθη. Οἱ τόμοι ἐστάλησαν. 'Ο κ. Θάνος 'Αστρίτης σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. * Ι. ΒΑ'ΙΤΣΗΝ, Βόλον: Τὸ ἐξώφυλλο ἐστάλη. 'Ο κ. 'Αστρίτης θά λάβῃ υπ' ὄψιν τίς ὑποδείξεις σας. Τὰ λόγια σου μὲ κάνουν νὰ ὑπερηφανεύωμαι! * Β. ΚΙΤΣΟΝ, Λαμία: Κάθε τόμος μου, δεμένος, πωλεῖται ἀντὶ 20.000 δραχμῶν μὲ μιά ἐπιβάρυνσι 1.000 δραχ. γιὰ τίς ἐπαρχίες γιὰ τὰ ταχυδρομικά. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Υπεράνθρωπε, S. O. S. 'Η Γῆ κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικούνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ιπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ 'Υπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
- 8) 'Ο Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ 'Υπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ 'Αετοὶ ἐξορροῦν!

- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
- 14) 'Ο προδότης παγιδεύεται.
- 15) 'Ο Κεραυνὸς ὑποτάσσεται τῇ Ζούγκλα!
- 16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ἡ Κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.
- 19) 'Ο 'Αρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) 'Ο Τρόμος τῶν 'Ωκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν 'Ερυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου 'Ελέφαντα.
- 23) 'Η 'Αστραπή ἐπιτίθεται.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδοσίς — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

Ἀριθ. 23 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 1)2 καὶ 5
—7 1)2, πλὴν τῶν ἀπογευμάτων
Τετάρτης καὶ Σαββάτου.)

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες καὶ θαυ-
μαστές,

Ἐχετε πάει ποτὲ στὴ Χώρα τῶν Ἑρ-
πετῶν; Ὁχι; Δὲν ἔχετε ἰδεᾶ τότε τί θά
πῃ ἀγωνία καὶ πλοκὴ καὶ δρᾶσι καὶ πε-
ριπέτεια καὶ κίνδυνος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ
τὰ λοιπὰ! Ὅσοι ἀπὸ σᾶς εἶναι τολμηροί
κι' ἔχουν καρδιὰ βράχο, σάν... ἐμένα, ἂς
ἔρθουν μαζί μου τὴν ἐρχόμενη ἐβδομά-
δα στὴ νέα μου ὑπερπεριπέτεια:

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ

Ἐκεῖ θὰ θαυμάσετε πραγματικὰ τὸν Κοντοστούπη-
σας! Ἐκεῖ θὰ μὲ δῆτε σ' ὅλο μου τό... μεγαλεῖο καὶ σ'
ὅλη μου τὴν... τρομερὴ μεγαλοπρέπεια Ἐκεῖ θὰ πῆτε:
«Ὁ Κοντοστούπης εἶναι πραγματικὰ ὁ... δειλότερος ἤ-
ρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν!»

Θά... σπάσω στὸ ξύλο ἐκείνους ποὺ δὲ θὰ προλάβουν
ν' ἀγοράσουν τὸ 24ο τεύχος! Ὁχι, παίζουμε!

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

